

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercFeny

I. évfolyam, 8. szám, 2007. augusztus

Interjú

Könyvajánló

Zenerovat

Science Fiction

Fantasy

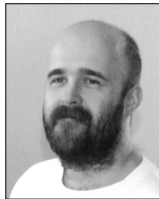
Horror

Ehavi számunk alkotói:

**Túri András, Anonymus Chynewa, Tim Shaw, Kapitány,
Kósza, Lord Faustus, Spirit, Lédy Khaosz, Sípos Sándor**

Köszöntő

Elérkeztünk a Lidércfény AKF nyolcadik számához! Továbbra is meleg a nyár, de ez nem akadályozott meg minket abban, hogy – egy kis késéssel – elkészítsük számotokra az AKF legújabb számát.



Nyolcadik szám - örülhetünk annak, hogy még mindig megvan a készítőikben a lelkesedés, s így nem jutottunk sok más, mindössze egy-két számot megért kiadvány sorsára. Az is igaz viszont, hogy az eddig megjelent nyolc szám még nem túl sok, ezért továbbra is keressük az utat egy olyan folyóirat elkészítésére felé, amely az olvasók meglepésére szolgál.

Az első dolog, ami feltűnik, az lehet, hogy tördelőszerkesztőnk, Jimmy Cartwright, módosított a borító szerkezetén. Ezentúl már a borítón olvashatók a kiadványban megtalálható főbb témakörök és az alkotók névsora is. Reméljük, hogy ez a változtatás elnyeri tetszésedet.

A másik szembetűnő változás, hogy az eddig jellemző 12 oldal helyett ezentúl 16 oldalon fogunk megjelenni, így reményeink szerint több érdekes tartalmat tudunk becsúfolni a rendelkezésre álló helyre.

A hónapról hónapra rendszeresen megjelenő témák szerkezete is kezd kialakulni. Jelen számunkban az eddig megszokott, elsősorban fantasy és sci-fi jellegű novellákon, verseken kívül András zenei ajánlójával és egy könyvkritikával is találkozhattok. A jövőben szeretnénk állandósítani a zenei rovatot és a könyvajánlót. Ha valaki készítené érez arra, hogy zenéről, könyvekről, filmekről írjon véleményt, ajánlást, örömmel vesszük írásait, s ha megfelel követelményeinknek, akkor meg is jelentetjük azokat. E-mail címünk: lidercfeny@sentesinfo.hu.

Még egy technikai jellegű dolog: a Lidércfény AKF ingyenes, szabadon terjeszthető kiadvány. Nyugodtan le lehet tölteni a Lidércfény weboldaláról, ki lehet nyomtatni, le lehet fénymásolni. Sőt, mindenkit meg is kérünk arra, hogy ha tetszett az AKF, terjessze azt ismerősei között.

Végezetül pedig – szokás szerint – kellemes olvasást, böngészést kívánok minden kedves olvasónknak!

Kapitány

Helyreigazítás

Múlt havi számunkba sajnos több hiba is becsúszott. A harmadik oldalon olvasható vers költője helyesen: Bereczky Zita. A 8-9-10-es oldalak fejlécében a hatodik havi felirat maradt. A helyes fejléc: I. évfolyam, 7. szám, 2007. július. **Az érintettektől ezúton is elnézést kérünk.**

IMPRESSZUM:

*Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 8. szám, 2007. augusztus*

*Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.*

A borítón Livi Galaxis című festménye látható.

Főszerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Olvasószerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatárs: Bognár Attila (WhiteRaven)

Illusztrációk: Jimmy Cartwright, Képek: Internet

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Internet: www.sentesinfo.hu/lidercfeny

*Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.*

Tartalom

INTERJÚ

A múzsa és a baseballütő /Lidércfény HQ/3.
Folytatása a 16. oldalon.

SCIENCE FICTION

Bombaüzlet (harmadik rész) /Túri András/4.
Merxis, a mi bolygónk /Lédy Khaosz/6.
Holdraszállítás - Mese vagy valóság? /Kapitány/7.

FANTASY

Az Árykirály /Lord Faustus/8.
Legenda /Kósza/8.
S.C. (Smilodon Californicus) /Túri András/8.
Atom Madonna /Sípos Sándor/8.
Az evolúció apostola /Tim Shaw/9.
Igen /Kósza/9.
Armytáncosok /Lord Faustus/9.

HORROR

Semmibe nyíló ódon kőboltív /Anonymus Chynewa/10.
Vérrel Szentelt Éjszaka /Spirit/14.
Smaragdvidék /Lord Faustus/14.
A nagy zabálás /Túri András/14.

ZENEBONA

A Pestilence együttes 1-2 albuma /Túri András/15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Diablo - a vér szava /Anonymus Chynewa/16.

Jegyzet

Túri András



Miért írunk?

Az emberiséget két nagy csoportba lehet osztani: az egyik leír mindenfélét, a másik meg elolvassa azt. Persze ez így le nagyon egyszerűsítve, hiszen a két csoport között jókora átfedés van. Még szerencse! De vajon miért érez az első csoport készítené, hogy fura és kitalált dolgokat rójon a papírra, pötyögjön be a kibertérbe? És vajon miért olvassa el mindezt a másik csoport nagy türelemmel? Persze vannak sablonos válaszok, az egyik mondanivalójáról, szórakoztatni akarásáról, feltűnési viselkedéséről. Tucatnyi válasz létezik a másik szórakozni, ismereteket szerezni akarásáról, netán az unaloműzéséről. Ez áll, de a dologban van valami más is, ami ezen túlmutat. Ez egy olyan plusz, amit nem lehet megragadni materiális módon. Biztosan lemérhető a szervezetemben zajló kémiai változás, amikor írok. Az olvasásnak is lehet vegytana. De mi az ihlet? Honnan jön? Hová megy? Az ihlet mámorában a megfoghatatlan tapintható, a leírhatatlan megírható, a nehéz pedig könnyű lesz. Az ihlet tünékeny lidérc nélkül az írás csupán megtanulható iparosmunka. Vannak akik szerint nem kell az ihlet. Nem tudom hogy gondolják ezt, bár akadnak köztük olyanok, akiket tisztelek. De azért hagy kételkedjek már abban, hogy ihlet nélkül is lehet remekműveket írni! A nagy klasszikusok szerintem ezt cáfolják!! Ezzel persze nem azt akarom állítani, hogy én, meg a másik ihletben csupa remekművet alkotunk! Persze hogy nem!! Amikor valaki ihletből ír, az egy felfokozott, lázas állapot. Ez, milyen hirtelen jön, olyan gyorsan el is tud tűnni. És akkor ott áll hősünk meglepődve: ez most mi akart lenni? Az ihletet nem lehet megmagyarázni. Legalábbis szerintem! Kitthonosan mozog a tudatos és a tudattalan elmében. Mind a két világ kincseit birtokolja. Ő az, aki megmutatja a másik csoportnak ezeket a fura holmikát. Most itt a végén egy idézetet sugótt nékem a Hobo Blues Band-től: "Ezt te nem értheted Júdás, ez valami más!"

A múzsa és a baseballütő

Lidércfény: Mióta írsz?

Turi András: Igazából nem tudom eldönteni, de régóta. Óvodás korom óta gyakorlatilag történeteket mesélek, az biztos, hogy már tudtam írni, amikor elkezdtem írni. Ezt biztos, hogy megelőzi a 3., 4. osztály körüli első olvasási lázam, amikor beiratkoztam a gyerekkönyvtárba. Azután, mikor már jobban tudtam olvasni, jobban tudtam követni önmagam, valószínűleg akkor kezdtem először... rajzolni sokáig. Tehát első a rajz volt, és utána jött az, hogy a rajz már nem elégített ki annyira, mert a rajz az mindig statikus, egy képet fog meg, egy jelenetet, és ebben az egy jelenetben nehéz érzékelteni egy teljes történetet. Viszont a jól megírt szavak, mondatok sok képet adhatnak. És akkor a képi igényemet is kielégítette, hogy ha jól meg tudtam fogni valamit.

LF: Meg tudnád-e azt fogalmazni, hogy hogyan jönnek ezek a gondolatok, amikből írások születnek, mi az, ami motivál?

T. A.: Igen. Mióta ebben a csapatban benne vagyok, a '90-es évek óta, azóta egysel bővült a motiváció: az, hogy immár másoknak is mesélek, tehát azóta van valamilyen közönségem. Előtte csak az íróasztalfióknak - képletesen, sosem volt íróasztalfiókom - írtam. Hogy előtte mi motivált? Elsősorban az, hogy a történetem néha én is éreztem, szerénytelenül, hogy jók. Az, hogy én egyszer elmesélem magamnak egy ihletett pillanatban, akkor utána az elszáll, nem jön vissza. De ha az ihletett pillanatban ezt én megörökítem, leírom, akkor az már fölídeződhet. Ez is motiváció. Tehát két fontos motiváció van, az egyik, mindenképpen megörökíteni valahogy, ha van egy jó ötletem, a másik most már jó ideje, hogy van közönségem is.

LF: Mesélnél a múzsádról?

T. A.: Ez most egy kicsit furcsa lesz. Tulajdonképpen nincs múzsám, ugyanakkor mégis van. Mert a múzsám, az énem sötétebbik fele - ez valószínűleg mindenkinek van. Én talán annyiban vagyok különleges helyzetben, hogy az énem sötétebbik fele, életem egy nagyon sötét periódusában majdnem elemésztett. Azonban ebben a nagy háborúskodásban kötöttünk egy megállapodást, aminek az az értelme, hogy az énem sötétebbik fele - egy szörnyetegnek kell elképzelni - visszavonult a külszín alá. Kettő olyan területet engedtem át neki, ahol korlátlanul kiélheti önmagát: az egyik a politika, a másik pedig az írás. Az én múzsám nem holmi szép kis tündér, pillangószárnyakon érkezve és virágszirmokat szórva. Az én múzsámnak karmai, fogai vannak, denevérszárnyai, lánc csörög a nyakában, mert már többször megpróbáltam megkötöni és eltépte, és több tonnás léptei vannak. Jobb, ha nem látod meg, ha csak részleteket látsz belőle, maradjon inkább homályban. Az én múzsám nem pillangószárnyú tündérke, nehezebb kategória. Az én múzsám ilyen.

LF: Kik a kedvenc íróid, melyek azok a könyvek, amelyeket ajánlanál másoknak is olvasásra?

T. A.: Valójában mindenre nyitott vagyok, amiben érzem az ihletet, nekem ez számít, akkor szinte bármilyen műfaj jöhet. A kedvenc íróm az egyértelműen toronymagasan Stanislaw Lem, és Lemnek számomra, az abszolút első számú és legfontosabb műve a Solaris. Azt mindenkinek ajánlom, még akkor is ha így 2007-ben ez nem egy könnyű olvasmány. Akkor is ajánlom, mert a Solaris egy olyan különleges kegyelmi állapota Lem-nek, amikor a materialista világnézetét, ihletett állapotban, nem materialista módon tolmácsolja. Valódi művészi tökélyre emelte az SF-et ezzel a könyvvel. Meg a Visszatérés is például - az is egy zseniális műve -, azért érdemes olvasni, mert látomás, mert hatalmas erejű dolog.

De ha a kedvenceimet kellene felsorolnom, akkor elkezdhetném, H. P. Lovecraft, Stephen King... Amikor valaki megkérdezi, hogy mi a kedvenc könyved, akkor énnekem egyből a Solaris jut eszembe - nem tehetek róla -, és Lem. Az elején túl kell menni, mert később minden kiderül, de az eleje kicsit nehéz, meg vannak benne nehéz részek, de azok a részek, amikor a Solaris történetét írja le - és Lemnek ez nagy erőssége -, könyv a könyvben, történet a történetben. Lem ilyen értelemben múzsám is, mert Lemnek ezek a dolgai maradandóan hatást gyakoroltak rám. A történet a történetben az talán nyomon követhető az én írásaimban is.

Megemlíthetem még Asimovot is természetesen, aki az Én a robot című kötetével hihetetlenül megfogott. Akkor a másik kötetem ami nagyon fontos a Gyilkosság az úrvárosban. Az egy krimi izgalma SF. Mára elavult, de mégis el lehet egyszer minimum olvasni.

Vagy a magyarok közül W. Hamilton Green. Neki a Mars 1910 című kötetét mindenkinek nagyon-nagyon ajánlom. Ha valaki igazán H. G. Welles irányultságú, magyar, és közben világszínvonalú SF-et akar olvasni, a Mars 1910-et figyelmébe ajánlom.

LF: Némi hasonlóságot vélek felfedezni a te múzsád és Stephen King múzsája között. Viszont Kingnek vannak olyan művei, amikben valahogy a szépséget fogja meg mégis a múzsája által, illetve nagy kontrasztot teremt a szépség, a jószág és a velejéig gonosz között. Te hogy vagy ezzel, a te múzsád képes-e szépségre?

T. A.: Az én múzsám tudja értékelni a szépséget, természetesen. Ugyanakkor az én múzsám nem hiszem, hogy arra konkrétan törekedne, hogy a szépséget külön bemutassa. Pontosan azért, mert sokan teszik ezt. Amikor írok, a saját öntörvényeimet követem. Leszarom a világot, nem érdekel, nem foglalkozok azzal, hogy mi az elvárás, csak a saját elvárásaimmal foglalkozom, és mindent meghatároz az ötlet. Az ötlet, és az a hangulat, amikor az ötlet születik. Ezt próbálok megfogni, amikor azonnal eldobok söprűt, lapátot, „Hagyjatok békén”, elvonulok, és cetlikre megpróbálok megragadni a lényegét az első vázlatokban. Ilyenkor nem pusztán egy leíró dolog születik, magát a hangulatot is megpróbálok az ihlet mámorában megragadni, a milliók azt a szeletét, ahol és amikor megszületett az ötlet. Leállok, és... Jött a baseball ütőjével a múzsám és puff! Allok ott... „Áááá! Papírt, ceruzát! Nem érdekel semmi, hagyjatok!” Ha ezt sikerül megfogni, az ötlet maga meghatározza a leendő írásmű további utóéletét. Azt, hogy milyen lesz, hova fog fejlődni, mindent ez a pillanat fog meg. Ha ez elszáll, akkor nem lesz belőle semmi. Amikor ihlet van, jön a múzsám karmai közt a baseballütővel, akkor nem egyik mondat a másik után, hanem képek, akkor képek jönnek, amiket megpróbálok megfogni, mielőtt kirepül az ablakon, mint egy lepke. Tehát így, külön szépség nincs.

LF: Mennyi időt töltesz írással?

T. A.: Nem eleget. Sajnos a munkám sem, a napjaimnak a beosztása sem teszi lehetővé. Nem tudom sokszor a meglévő vázlatokat napokig kibontani. Persze ehhez fáradt is vagyok, Ez is a bajom, hogy a nap végén már időnként olyan fáradt vagyok, hogy a meglévő vázlatokat elolvasom, és „Baromi jó. Kurva jó. Nagyon jó. Fasz.” csak nem tudok vele mit csinálni, mert ki vagyok purcánva. Ha több időm lenne arra, vagy több lehetőségem lenne, a nyugodt félrevonulásra és úgy írásra, sokkal több minden lenne kész. Talonban ténél jóval több írásom van, amit egyszerre próbálok írni. Mikor melyikhez van hangulatom, meg ihletem.

LF: Azon nem gondolkoztál, hogy egy hosszabb lélegzetvételi dologt elkészíts? Eddig többnyire rövidebb novellákat írtál.

T. A.: Igen, szeretnék. Próbálkoztam ezzel tulajdonképpen. Az egyetlen, ami úgy érzem, hogy igazán jól sikerült, az a Bombaüzlet. Az már egy hosszabb, hiszen azt folytatásokban közöljük. Sok olyan dolog motoszkál bennem, ami hosszú lenne. Van például egy óskori történet, ami hogyha elkészülne, lehet, hogy már kisregény lenne. De nem tudom elkészül-e, mert nem tudok ott lenni agyilag. Igen, van olyan, ami intenzíven foglalkoztat hosszú évek, sőt évtizedek óta, az, hogy akár egy regénnyel megpróbálkozzam. Csak eddig az időm meg az egyéb körülményeim nem engedték.

Meg nekem például az is kell, hogy ha van egy nagy témám, akkor abban zököljön az agyam folyamatosan. Mert csak úgy tudom továbbvinni az eredeti ötlete, hogy ha folyamatosan ezen filózok. Ez egy érdekes, mámoros állapot, mert félig-meddig már ihletett állapot, de annak a határán van, de mégsem. Nagyon szeretnék hosszúakat írni.

LF: Amikor írsz, vagy egyáltalán, amikor alkotsz, akkor van-e arra valami bevált technikád, módszered, hogy a múzsám ihletett basebalcsapásától kezdődően, a mű befejeztéig hogyan épül fel az írás folyamata? Készítesz-e például vázlatokat?

(Folytatás a 16. oldalon.)



Bombaüzlet (harmadik rész)

Túri András

A két köztársasági polgár, egy szenátor és a barátja eseménytelen útjának célja egy jelentéktelen kereskedő hajó volt, ahonnan egy agyonhasznált hátizsák tartalma -illegálisan becsempészett mükincsek - megkülönböztető diplomáciai jelzés védelmében hagyta el a fedélzetet. A szenátor az összes rendelkezésére álló privilégiumot igénybe vette, így az fennakadás nélkül eljutott a szenátori irodákhoz vezető, hosszú, díszes folyosóra. Mind a ketten azon spekuláltak, hogy hogyan húzhatnak a legtöbb hasznot a szerzeményükből. Egyiküknek volt erre terve, a másiknak nem. De ott volt közöttük a bizalom erős fonala, így Zeveqal sem aggódott. Egyszerre arra lettek figyelmesek, hogy a folyosó túlvégén egy érdekes csoport bukkan fel. Ahogy közeledtek, Al-alto egy pillanatra megtorpant, hogy üdvözölje a férfit, aki a menet élén haladt. Biccentett neki, az pedig udvariasan, de távolságtartóan viszonzta a köszöntést. A politikus mögött közvetlenül egy különlegesen öltözött fiatal nő lépkedett, akiből sugárzott az előkelőség és elszántság. Másik két pirosba öltözött nő és egy testőrnek látszó fegyveres követte. Leghátul egy fura szerzet, meg egy kislány próbált meg lépést tartani velük. Zeveqal kíváncsian követte a tekintetével őket.

- Ezek meg kicsodák? - kérdezte. Al-alto elvigyorodott.

- Ez Palpatine szenátor volt, meg a védenca, Amidala.

Elgondolkodó arc kifejezéssel nézett utánuk, majd hozzátette:

- Palpatine az egyik legjobb és legtitisztább kezű politikus, akit van szerencsém ismerni.

- És a nő, valami főrang?

A Bottasat bólintott.

- Ő a Naboo királya.

- Nem hallottam még róla.

- Nem is csodálom, kívül esik a köztársaság közigazgatási területén. A szenátor odavalósi.

Töprengőn maga elé meredt.

- Úgy hallottam, valami zúr van arrafelé, és most készül meg tárgyalni a szenátus. Az biztos, hogy az embereim támogatni fogják Palpatine-t, akármivel hozakodik is elő.

Zeveqal a folyosó végén eltűnő alakok után nézett.

- Az a kislány vajon ki lehetett?

Al-alto vállat vont.

- Fogalmam sincs, de szerintem nem is fontos. Úgy gondolom, a szenátor meg akarja buktatni Valorumot. Mi támogatni fogjuk őt ebben. Minden esélye megvan, hogy ő legyen a következő főkanclerár. Valódi karizmatikus személyiség.

A Bottasat legyintett.

- De hagyjuk a politikát. Koncentráljunk a zsákmányunkra.

Beléptek az irodába. A barátja leültette, és nekikezdett, hogy leellenőrizze a Nattotarr-ok számításait. Ez rendkívül hosszadalmas és aprólékos művelet volt. Zeveqal némiképp unatkozva iszogatta a felszolgálódroidtól kapott koktélt. Közben egyre a folyosón látott társaságon gondolkodott. A kislány valamiért nem hagyta nyugodni, egy különös sejtélem motoszkált benne vele kapcsolatban. A szőke fiút úgy látta maga előtt, miközben szórakozottan kortyolgatta az italát, hogy egy meleg helyen él, és éles árnyékot vet. A meleg és éles fény ellenére a képzet baljós és fenyegető volt, noha először nem értette, miért. Bambán bámulta a poharát, az agya kiürült. Hirtelen úgy érezte, hogy a fiú árnyékával nem stimmel valami. Összerezzen, amikor a Bottasat elégedetten felhorkantott, és ránézett.

- Nos kétségtelen, hogy a sorozat valóban teljes! - mondta. Igazi ritkaságot szereztünk!

Al-alto ismét töltött neki, majd felkapta a poharát, és együtt ittak a sikerre. Ezután újra nézegetni kezdte a szobrokat, hosszasan forgatva az egyes darabokat az ujjai között. Egy különös mintázatú, hosszú és keskeny táblát vett elő, amely nagyon régieknek látszott, és kétségtelenül fából volt.

- Ez lenne az a bizonyos mező? - kérdezte merőben feleslege-



sen Zeveqal. A társa bólintott. Egy adatkártyát helyezett az asztali terminálba, és tanulmányozni kezdte a megjelenő utasításokat. Zeveqalnak fogalma sem volt róla, hogy a barátja honnan szerezte a szabályokat és a táblát, de őszintén szólva nem is nagyon érdekelte. Nem lehetett olcsó mulatság, ezt biztosra vette. De hát a szobrok sem voltak azok. A Bottasat elkezdte felrakni a szobrokat a hosszúkás téglalapra, miközben állandóan leellenőrizte magát az adatkártya információin. Matematikai számításokba bonyolódva a szabályt értelmezte az adott figurákra. Zeveqalt ez egy bonyolult képrejtvényre emlékeztette. Sokáig, legalább két standard órán át rakosgatta a figurákat a szabályt követve a barátja, mire kirakta azt a mintát, amelynek a végeredménynek kellett lennie. Al-alto rakosgatás közben elmagyarázta, hogy a formáció, amire törekszik, nem teljesen végleges, tovább lehet azt fejleszteni, bár nem teljesen veszélytelen vállalkozás. E közben az egyes szobrok helyzetét többször is megváltoztatta, az utasítás újabb részéhez érve. Egyszer egy különösen diszharmoniót keltő felállás jött létre, ami Zeveqalt arcucsapásként érintette, a torka elszorult, és különös zizegést érzett a fejében. A barátja azonban szerencsére gyorsan megbontotta, így csak nyelt egy nagyot, és nem szólt a társának, aki láthatóan észre sem vette a dolgot. Ahogy a kialakuló alakzatokat rendezte, néhányszor magának a mezőnek a helyzetét is megváltoztatta, habár ez teljesen értelmetlennek tűnt. Amikor végre elkészült, egy érdekesnek mondható, de meglehetősen kaotikus szín- és formaegyüttes jött létre, ami első pillantásra elvont műalkotásnak vagy egy bonyolult geometriai feladvány térbeli ábrázolásának látszott. Ez azonban csak az első, futó benyomása volt, mivel rögtön ezután az az illúzió eltűnt, és csak egy találmányra felállított összevisszaságnak tűnt az egész. Éppen meg akarta kérdezni a barátját, hogy ennek így mi is az értelme, de elakadt a szava, ahogy ránézett. A Bottasat teljesen magánkívül meredt a szobrokra, láthatóan egyáltalában nem volt tudatában a környezetének. Tágra nyílt szeméből elragadtatással vegyes rémület süttött. Fekete nyelve kifitytyed a nyitott szájából, és furán remegett. Első meglepődését a félelem váltotta fel. Tudott róla, hogy egyes Erőérzékeny lényeknél bizonyos elrendezések látomásos önkívületet okoznak. A Jedi lovagok arról beszélnek, ettől óvnak, mondván az összes fellelhető mező a Sith műve. Bármilyen hihetetlen is volt, Al-alto egy ilyen önkívületben látott lenni. Ezen nagyon megdöbben, mert úgy tudta, hogy kizárólag az Erőérzékenyeknél fordul elő ilyen. Mindazonáltal a szobrokat egy mozdulattal lesöpörte a padlóra. A Bottasat felhőrdült, megingott és elzuhant. Elég drasztikusan szakította meg a révéletét, sajnos azonban nem tudta, hogyan lehetett volna finomabban. Zeveqal feltámogatta a barátját a földről, és belesegítette egy székre. A Bottasat szemei fátyolosan bámultak rá, ahogy az ajkaihoz tartotta a saját kezűleg készített koktélt.

Al-alto ujjai ráfonódtak a serlegre, nagy kortyokban ivott.

- Úgy tudtam, hogy csak a Jedik láthatnak tőle különöseket - jegyezte meg halkan. Al-alto szomorúan nézett rá.

- Ez az én tragédiám, túl késő már nekem.

Zeveqal hálás volt, amiért a barátja a padló mintáit nézte, és így nem látta az arcára kiülő elképedést.

- Sosem említetted.

A szenátor bólintott.

- Miért tettem volna? - Rövid szünet után, még hozzátette. -

Ki akartam próbálni, bármi áron. Be akartam magamnak bizonyítani, hogy a képességeim nem átlagosak. Hogy valóban ösztönösen is elég jól tudok bánni az Erővel - krákolgott. - Sikerült, túlságosan is jól sikerült. De Jedi az már nem leszek. És nekik sincs sok idejük már, késő, késő bizony.

Fáradtan lehunyta a szemét, de nem sokáig. Az arckifejezése olyan lett, mint akinek hirtelen az eszébe jut valami fontos, amiről ez idáig elfelejtkezett. Ismét ránézett és megrázta a fejét.

- Kiszállok! - mondta. - Nekem ennyi elég volt!

Zeveqal nem hitt a fülének. Úgy gondolta, hogy a barátja még mindig sokkban van.

- Nyugodj meg, pihentessük egy kicsit a dolgot!

A Bottasat arcán egy pillanatra ismeretlenül új, agresszív és türelmetlen kifejezés jelent meg.

- Nem! Végeztem! Vidd innen ezt az átkozott holmit. Végleg kiszállok!

- Micsoda? Kiszállsz!? Ezt nem teheted velem, nem hagyhatok cserben! Hogy a fenébe adjam el ezeket egyedül? - mutatott a padlón heverő szobrokra. - Társak vagyunk, közösen fektettünk nagy összeget ebbe az üzletbe...

- Nem érdekel! - csattant fel a Bottasat. A hangjából nemcsak ingerültség, hanem rettegés is kihallatszott. Al-alto megjégedt a látomásától? Zeveqal számára ez végképpen abszurd volt, nem ilyenek ismerték a barátját.

- Nem érdekel a részem, és nem támasztok veled szemben semmilyen követelést. Ha kell, írásba is adom!

Rémülten és hitetlenkedve nézett a társára. Most kezdte felfogni, hogy mindez valóban megtörténik, és hogy a Bottasat elhatározása épp oly szilárd, mint amilyen hirtelen.

- Ezt nem gondolhatod komolyan! - kérdezte csökkenő reménnyel. Látták már, hogy igenis komoly amaz az elhatározásában. A barátja felpattant, és idegesen gesztikulálva átrohant a szoba másik végébe. Olyan benyomást tett, mint aki egy nagy lelki teherrel birkózik hasztalanul, mintha megpróbálná lerázni a lerázhatatlant.

- De igen! - felé fordult. - Nézd, segítek neked, hogy elvidd ezeket innen, de tovább semmi közöm hozzájuk! Lemondok a részemről a javadra írásban!

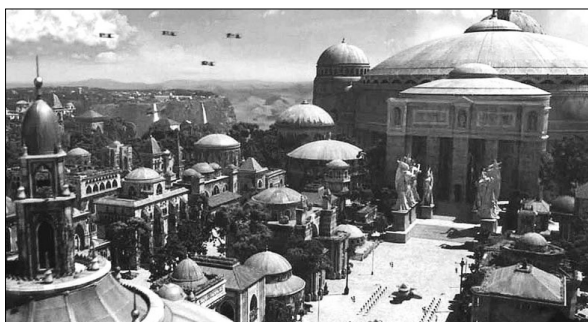
Döbbenet a hirtelen fordulat okozta soktól lelassulva kezdte összeszedni a szétszóródott tárgyakat. A szenátor még hozzátette.

- Más dolgom van most!

Amikor végzett, Zeveqal felállt, és keményen a Bottasat szemébe nézett.

- Ha tényleg ki akarsz szállni, elvész a részed, én nem fizetek ki.

Al-alto türelmetlenül legyintett, látszott rajta, hogy már valami más foglalkoztatja.



- Mondtam már, hogy lemondok a részemről!

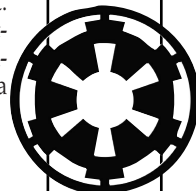
Ellépett az asztalától, és a kezébe nyomott egy mentességet biztosító azonosítót. Aztán a kijárat felé kezdte taszigálni. Amikor bezárult az ajtó, egy hosszú percig bémultan ácsorgott ott, aztán elindult a szállása felé. A Bottasat eközben pedig, egyre inkább elhatalmasodó félelemmel nézte a szenátus üléséről készült felvételeket.

- Meg kell állítanom Palpatine-t valahogy! - suttozta maga elé.

Ahogy a felszálláshoz készülődött, megpróbálta jobb kedvre hangolni magát. Még mindig nehezebbre esett elhinni, hogy a barátja csak úgy kidobta. Ha arra gondolt, hogy az összes kapcsolat és lehetőség elenyészett, amit a szenátor biztosított volna a szobrok elpasszolásához, a csüggedés lett rajta úrrá. Azzal biztatta magát, hogy így viszont az övé a várható rendkívüli haszon. Igaz, fogalma sem volt róla, hogyan fogja eladni a szobrokat. Sorra vette a lehetőségeket. Mivel amúgy is dolga volt a Korél rendszerben, úgy döntött, hogy ott kezd meg a puhatóldozást. Nem lesz könnyű, ezzel tisztában volt. Védett műkinccsekkel kereskedni, mindenféle kapcsolat nélkül, zűrös vállalkozás lesz.

- Rá kell jönnöm a mikéntjére, de úgy, hogy a fejem is helyén maradjon! - mormolta maga elé, mintegy önmagát hipnotizálva, miközben kifelé meredt a hangár nyüzsgésére. Akárhogyan is, az Öt Testvér jó indításnak látszott, éppen elég legális, vagy legalizált (!) áruja volt raktáron ahhoz, hogy szép sorban végiglátogassa a Korél öt fő világát. Volt ott egy üzletfele, egy seloniai, akihez fűzött némi reményt. - Azért csak óvatosan! - döntötte el magában. Miközben így töprengett, önmagát biztatva és a dokkja körüli nyüzsgést figyelve, a szenátus soron kívüli ülésén egy Bottasat új mozgalmat indított a frissen megválasztott főcancellár ellen, gyűjtő hatású beszédet tartva a demokrácia védelmében. Ezzel mindenkit meglepett, hiszen úgy tudták eddig, hogy Palpatine híve az illető. A Bottasat a hatalom egy kézben való koncentrálását ostromozta bőszen, és javaslatot tett a főcancellár hatáskörének megnyirbálására. Sokan vitatták ezt az elképzelését, hiszen a jelenlegi állapotokban éppen a hatalomkoncentráció a megoldás a dolgok rendbe tételéhez. Hiszen úgy nem lehet csinálni semmit, ha az ember keze gúzsba van kötve. Ráadásul Palpatine tiszta kezű politikus volt, aki fennen hangoztatta, hogy rendet csinál. A Bottasat, úgy látszott éppen ettől félt, amit végképp nem értett senki sem. Am több korrupt politikus is szinte azonnal csatlakozott a képtelen indítványhoz, így nem lehetett a szőnyeg alá söpörni a dolgot. Időleges vereségét is csak annak köszönhetette, hogy a becsületesek és rendpártiak ellene szavaztak, így elszigetelődni látszott. Sok barátját elveszítette ekkor, de nem adta fel. Nem riad vissza attól sem, hogy kompromittálódott közéleti szereplőkkel kössön szövetséget. Egy látomás adott neki erőt. Palpatine főcancellár furcsa felmosollyal figyelte az események alakulását. Úgy tűnt, nem érte meglepetés a korábbi híve ellene fordulásával. Csak mosolygott maga elé. E közben Zeveqal a startplatform körüli és feletti nyüzsgést figyelte. Minduntalan árnyékok vetültek rá, ahogy a légi forgalomban résztvevő járművek elshantak felette. A kormányzati bolygón csúcsgalamb volt ugyan, mégis hamar megkapta a felszállási engedélyt és légifolyosót. Mosolygott - ez nem a Carpiptar! Orbitalison még tett egy félkört a Coruscant körül, mielőtt beállt volna a Korél felé. Ekkor megpillantott egy karcsú, ezüstös hajót. - Egy Nubi 327-es -ismerte fel. A J típushoz tartozott. A hajó eleganciája azt sugallta, hogy egy előkelő személy az utasa. A Nubi elhúzott egy, az övével párhuzamos folyosón, és belépett a hipertérbe. Amikor ő is meglódlott, még egyre azon töprengett, hogy vajon hova mehetett. Csak saját magát szórakoztatta ezzel, ahogy gondolatban követte a hajót, átgondolva az esetleg szóba jöhető helyeket. Két variációt hagyott ki, mint valószínűtlent. Az egyik a Korél volt, a másik a Naboo...

Folytatjuk...



Merxis, a mi bolygónk



A világegyetemben nem vagyunk egyedül. Ezt már egy ideje tudjuk néhányan. Sokan viszont nem hisznek benne.

Pedig a történet igaz.

Valamikor a bolygók közelebb álltak egymáshoz. A légkör megfelelő távolságban fogta közre a Földet is. Az iszonyú mértékű energiafelhasználás újabb energiaforrások megszerzésére irányult. A maghasadás felgyorsításához egy különleges technikát fejlesztettek ki.

Olyan fémszerkezetet állítottak elő, mely teljes mértékben ellenállt a hőhatásoknak – fagy – forróság, és az oxidációs folyamat a szerkezeti struktúra módosításával megszűnt.

A világűr kutatásában a kutatók, csillagászok olyan stratégiát dolgoztak ki, amely a térközi átjárók együttállását kihasználva – irányítottan jutottak egy távolabbi galaxisra. A navigációs energiaátirányítást, koherens folyamatokat, plazmasugár szubvenciókkal stimulálták.

Eljutottak egy olyan Merxis nevű bolygóra, ahol emberi élethez szükséges elemeken kívül egy új peroxónikus élő organizmus segítette az optimális lét kialakulását.

Igy azután, a kutatószonda keróizisok – jeleket sugározva – úgynevezett virtuális kollázsokat juttattak vissza a Földre.

Szintézis hebridák nyomán – olyan szintre tudta fejleszteni eddig nem használt képességeit az ember, amelyekkel a fényből is képes volt energiát csapolni magának. Ezáltal a szerves anyagok felhasználására már alig volt szüksége. Biohermetikus laborplacentáriumokban fejlesztették tovább magukat. Génmanipulációs kísérletek már korábban is lehetővé tették, hogy az őssejtek beültetésével, egyféle sejtregenerációs folyamatot indítsanak el. Kezdetben ez a szervezet aktivitását fokozta, később olyan szintre sikerült fejleszteni, hogy az örök élethez hasonló állapotot tudtak kifejleszteni. Izohumanoid izotópok befecskendezésével az őssejt folyamatos újratermelődését biztosították ezáltal. A genetikai fixáció szükségszerűségét senki nem vitatta. A megtermékenyítés folyamatával ugyanis bekerülhetnek volna olyan bomlasztó elemek, melyek kiszűrése hosszas folyamat lett volna. Ezért aztán a sejtsterilitással elért homogenizálás – génmanipulációs beavatkozással, egy teljesen új egyed jöhetett létre. A kromoszóma-korrekcióval ellenálló képességük oly mértékben fejlődött, hogy – példaként említve – a napalm sugárzó hatásának is ellenállt.

Androgenetikailag egy kissé eltérő megjelenési formájú egyedeket kísérleti célra hozták létre. Ezek az urforgok. Morfológiailag jelentős eltérés mutatkozott. A külső bőrfelület zöldes színe alkalmassá tette a fotoszintézis-szerű anyagcsere folyamatokra. Energiát a fényből nyertek. Folyadékot a légkörben található elemekből préselték. A beültetett chipek vezérelték őket.

Eljött a pillanat, amikor az úrkutatás olyan szintre fejlődött, hogy hosszabb utazásra is alkalmasnak találták az uforgokat. A speciális navigációs rendszerrel felszerelt asztrokomp útnak indult.

Évszázadokon keresztül nem tudtak a földön arról, hogy valahol célba ért volna az újrjármű.

Atlantisz pedig, ahol mindez történt, mint tudjuk elsüllyedt. Valamire még emlékeztek néhányan, de nekik nem hittek.

Majd, amikor a földre visszatértek az uforgok – már nem találtak kommunikációra alkalmas egyedeket. Így csak a magukkal hozott „üzenőszlopot” helyezték el a Földön.

Mostanában vissza-visszajárnak, hogy megmentsek az emberiséget, akik valamikor létrehozták őket. Keresik a kapcsolatot, de olyan mértékben ellenséges fajjá változott az ember, hogy – az energia negatív kihatásaival – megnehezítik a kapcsolatfelvételt. Az ember aurájában a negatív energia egyfajta elektrosztatikai kicsapódást idéz elő. Ezért van az, hogy csak néhány embernek adatik, meg az, hogy találkozzanak az uforgokkal – akiket mi emberek – ufóknak nevezünk.

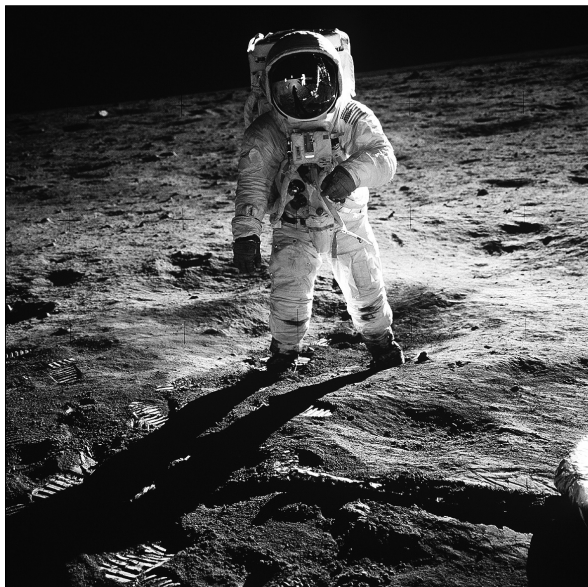
Az ő felkészítésük fogja lehetővé tenni, hogy az energiák összegzésével egy ősenenergia bázis – védőpajzs alakuljon ki, mely lehetővé teszi a tisztulást – energia destruktorálódást – ezáltal a sejtek módosításával lehetővé válik az ember is arra, hogy az új élőhelyére, a Merxisre átköltözzön.

Lédy Khaosz



Holdraszállás – mese vagy valóság?

1969. július 21. Neil Armstrong lelépett a Eagle holdkomp lábáról, és az alsó létrafokba kapaszkodva letette lábát a Hold porába. Ekkor hangzott el szájából a ma már történelminek számító mondat: „Kis lépés az embernek, hatalmas ugrás az emberiségnek.” Vajon valóban megtörtént az itt leírt esemény, vagy egy gigantikus méretű összeesküvés áldozatai vagyunk?



Többféle verziót is el lehet képzelni. Ezek az elképzelések nem lehetnek egyszerre igazak, ugyanis sajnos több helyen ellentmondanak egymásnak. Nem célom, hogy az egyes verziókat minősítsem, mindössze arra szeretnék rámutatni, hogy előfordulhat, hogy a „hivatalos” történettel nem stimmel valami.

Az első, kézenfekvő lehetőség, hogy a holdraszállás megtörtént, és ténylegesen úgy történt meg, ahogy mi azt tudjuk, úgy, ahogyan azt a tömegtájékoztató elmondta. Eszerint az amerikaiak valóban végigcsinálták a Mercury, a Gemini és az Apollo programot. Neil Armstrong, Buzz Aldrin és utána még tíz földi űrhajós megvette a Föld és a Hold közötti távolságot, holdkompjukkal leszálltak a Hold felszínére, majd pár száz kiló közetmintával szerencsésen vissza is tértek a Földre. Az Apollo 17 1972 decemberi útja óta senki nem járt a Holdon. Úgy látszik, a Hold többé nem érdekes az emberiség számára. Ha valakit a történetnek ez a verziója érdekel, akkor ajánlom figyelmébe Dancsó Béla: Holdseta című (szerintem nagyszerű) könyvét.

A második verzió szerint az űrprogram valójában egy nagy átverés volt. Soha nem is jártunk a Holdon, az állítólag holdi eredetű fényképeket és a filmeket egy földi stúdióban készítették. Az űrprogramra fordított pénz pedig ki tudja, hová tűnt el. Ezzel a verzióval kapcsolatban Interneten találhatunk további forrásokat.

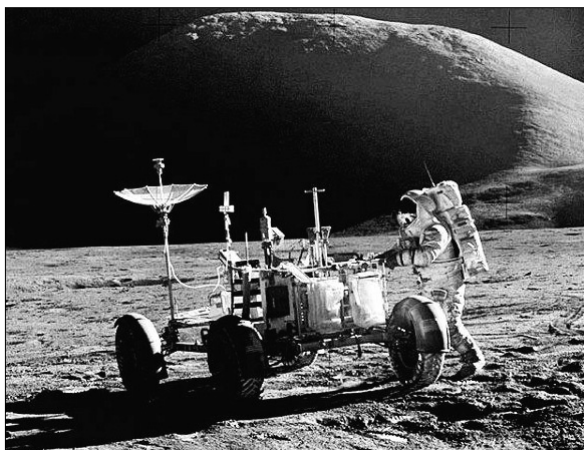
Az is lehetséges, hogy az űrhajósok elrepültek a Holdra, le is szálltak, de ott különös dolgokra bukkantak. Ezeket a dolgokat pedig szokás szerint elhallgatták a nagyközönség elől. Nemere István írja Titkok könyve című művében: „Még el sem kezdődött a Hold kutatása, Collinsnak készen kellett állnia az azonnali, gyors elrepülésre! Hát mit láthattak a Holdon, ami erre a figyelmeztetésre készítette őket? Bergier és Gallet szerint Armstrongnak és Aldrinnak parancsba adták: azonnal térjenek vissza, ha az a valami, amit Aldrin a nyilvános adásban színnek nevezett, láthatóvá válna. Azok a bizonyos hernyótalpnymok mind a legény-

seget, mind a földi irányítókat nagyon nyugtalanították. Ezért történt, hogy a tervezettnél öt órával később engedélyezték a kiszállást a LEM-kabinból.” Ha igaz, hogy Armstrongék valamilyen idegen (és talán veszélyes) dologgal találkoztak a Holdon, akkor ez magyarázatot adhat arra, hogy miért nem kutatjuk már idestova 35 éve a Holdat emberes űrhajókkal. Kérdés, kivel is futottak ott össze az amerikai űrhajósok. Lehet, hogy más bolygóról származó idegenekkel, akik repülő csészealjakkal a földi légkörben is kedvük szerint repkednek ide-oda? Vagy ellenséges szándékú földi emberekkel? Bizonyos vélemények szerint a második világháború vége felé a németek képesek voltak arra, hogy csodafegyverként kifejlesztett űrhajókkal elérjék a Holdat, és ott állandó bázisokat létesítsenek. Lehet, hogy Armstrong és Aldrin az SS holdi létesítményeit pillantotta meg a leszállás után? A náci űrhajókkal kapcsolatban ajánlom Andrew C. Stone és Richard Skyman Hitler csészealjai című könyvét, amely részletesen tárgyalja a témát.

Létezik egy még elvetemültebb verzió is. Erre L. Watkins és D. Ambrose Összeesküdt ellenségek című könyvében bukkantam rá. Eszerint a Föld végső környezeti katasztrófa felé halad, és ez elől nincs menekvés (a legutóbbi nyarat látva ebben mondjuk van valami). Ezért bizonyos körök arra készülnek, hogy az emberiség „jobbik”, más szóval értékesebbik részét kitelepítsék a Földről egy lakható, vagy lakhatóvá tett bolygóra. Persze ez közel sem a teljes emberiséget érintené, ezért teljes titokban azon munkálkodnak, hogy a Holdon és más bolygón ember telepeket hozzanak létre, ahol lehetővé válik a lakosság egy részének túlélése. Elgondolkodtató, hogy az Apollo 11 (a könyv szerint) a következőket sugározta a földi irányítóközpontnak: „Óriásiak ezek a micsodák, uram... hatalmasak... Istenem, nem is hinné el!... Közölhetem, hogy ott más űrhajók vannak... a kráterszél távolabbi végével egy vonalban... itt vannak a Holdon, és figyelnek bennünket...”

Érdekes adalék a témához, hogy Bush amerikai elnök 2004 elején bejelentette, hogy jelentősen meg szeretné növelni a NASA költségvetését, fel kívánja újítani a Hold-utazásokat, és két évtized alatt bázist kíván létesíteni a Holdon. A holdbázis előreláthatóan kutatási célokat szolgálna, illetve a későbbre tervezett Mars-utazások kiindulópontjául szolgálhatna. Találkoztam egy olyan, valamikor a 80-as években készült futurologiai összeállítással (P. Gunkel), amely 1993-ra jósolta a holdbázisok létrehozását, 2007-re pedig már 1000 fős holdi lakosságot jelzett előre. A nagyközönség számára előadott „hivatalos” verzió szerint ez sajnos nem így történt, viszont ha a Bush által javasolt kutatások tényleg komolyan megindulnak, akkor még nekünk, a Lidércfény olvasóinak is van arra esélyünk, hogy megérjük az Hold ember általi „benépesítését”.

Kapitány



Az árnykirály

Árnyakban egy lélek
Fekete, mint ében
Obszidián maszk, félek
Az éj szívében.

Kékarany koronáján
Zafír s rubin csillog
Szörnyalak az élet fáján
Hangja az, mit hallok.

Túl a havas szirteken
Jégbarlangok mélyén
Ott él, törött szívekben
Holdnak édes fényén.

Lángok közt az útja
Kanyarog, s lassan
Elkezdődik újra
Folyton, lankadatlan.

Az éj szemében
Tükörképe, sötétsége
Rejtekében
Az éj keresztje.

Kedélyes mosolya
Sötétlő vigyor
Lélektépő sikolya
Az avarba tipor.

Mindenhol ott tanyázik
A téli utcán, rengetegben
Hóban, jégben nem fázik
Képe elfeledhetetlen.

Lord Faustus

Legenda

A Semmi szült engem, túl a tér-időn
Visszfényed lettem, ódon, vak szülőm
Örök törvényednek égi fárosza
A hetedik égnék Isten-koldusa

Az eszmélet-határon rám tört minden kín
Fájt az élet-álom, s kinyitva szemeim
Csillagokból fontam ezüstös hajamat
A mély úrból hoztam életem s magamat

Játszottam is egyszer s teremtettem
Tetszett a játékszer - a törékeny ember
Útjára engedtem hisz szabad vagyok én is
Érte ennyit tettem s láttam, hogy él mégis

Boldogságom fénye égi tüzet csiholt
Teremtényem léte csak egy pillanat volt
Nekem mégis örök tanulságul szolgált
Hogy életre hívtam magát a zord halált.

Kócsa

Atom Madonna

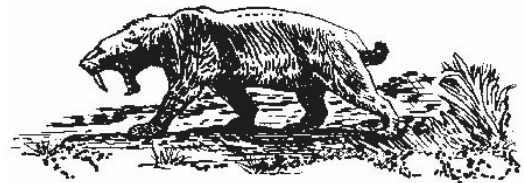
Atom Madonna,
kékesen csillogva,
szép.

Kecses ruhája, felirat:
US ARMY

Szép, szép és elbűvölő.

Ha összetörik,
akár az ordítástól a csend,
szétesik a világ körülötte....

Sípos Sándor, 1984



S.C. (Smilodon Californicus)

...rég letűnt nagymacska,
puha, gyilkos mancsa
lesújt az áldozatra.

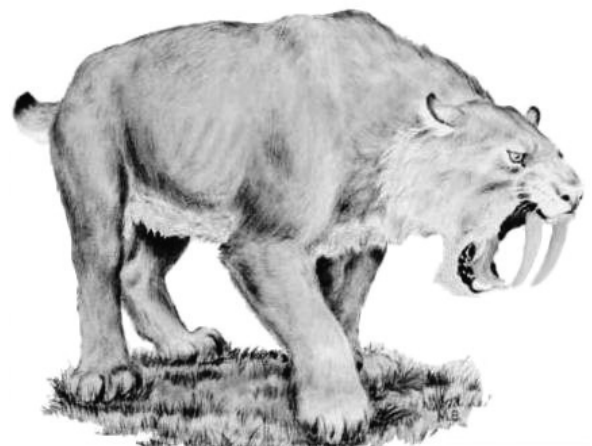
Gyűlöltek, rettegték
a szavannák rémét,
sárga szemek, éhség,
dögevők, mocsok népség.

Korokkal ezelőtt:

Múltbéli szép gyilkos,
a vér mindent elmos,
az áldozat kínja és rémülete,
a friss hús élvezete
hajtja a pusztákon:
semmi sem elég,
ő maga a vég...

Izmos szép állat,
föltépi a hátad,
húsodba mar,
csontod szakad,
dolgoznak a kardfogak...

Túri András



Az evolúció apostola

Gyilkos vagyok.

Igen, nem szégyellem bevallani.

De hogy gonosz lennék-e? Hmm, nem hinném. Legalábbis a szó klasszikus értelmében biztosan nem. Bár ha igazán belegondolok, nehéz megfelelni erre a kérdésre.

Gonosz-e a mészáros, aki letaglóz egy ökröt? Senki nem ítéli el, hiszen ez a dolga. Enni pedig mindenkinek kell.

Vagy vegyük például a vadászt, aki elejti a beteg és satnya példányokat, ezáltal óvja a vadállományt az elkorcsosulástól. Ugye hogy nem tekinted gyilkosnak?

És a pásztor, aki agyonüti a nyája körül ólalkodó toportyánt? Nyilván őt is felmented, hiszen csak védekezik. És még sorolhatnám.

Mondd meg, hol húzódik a határ! Látod, nem könnyű dönteni.

Én is csak önvédelemből ölök. Na jó, talán egy kicsit a bosszú kedvéért is. De csak azoknak ártok, akik ellenünk törnek, s el akarják venni az életünk. Ezért érzem bántónak, mikor rám aggatják a „gyilkos” jelzót. Pedig ha megfontolom, nem teszek mást, mint az „igazi” férfiak, akik szétszórják magjukat a világban, hogy fennmaradjon a fajuk, és én is igyekszem megóvni a sajátjaimat, még ha ezt a magam sajátos módján is teszem.

Hamarosan újabb áldozatokkal bővül a „bűnlajstromom”. Két szegényember féle közeledik az ösvényen. No, nem mintha a vagyoni helyzetük befolyásolná a döntésemet. Rajtam is bocskor van. Más szempontok alapján választom ki az áldozataimat.

Kicsit sem félek tőlük, akár egy tucatnyi hasonlóval is elbánnék, még hozzá egyszerre!

Egyelőre nem vettek észre. Valamit nagyon keresnek, a földre szegeznek tekintetük.

Elrejtöttem a magas fűben, hogy csak a legutolsó pillanatban fedezhessenek fel.

Nagyon jó! Tervezni sem tudnám jobban, a fiú egyenesen felém lépdél. Az ostoba! Egy kicsit úgy érzem magam, mint a fent említett vadász: kiszűröm az életre alkalmatlant, s ezzel tulajdonképpen hozzájárulok az egészségesebb egyedek kiválasztódásához. Hehe, azt is mondhatnám - ha nem lennék ilyen szerény -, hogy én vagyok az evolúció apostola. Igazából áldani kellene a nevet, nem átkozni.

Ez az! Végre észrevesz. Felcsillan a szeme, lép-re ment a balga.

- Ezt nézze, apám, mit találtam! - Miközben lehajol, bárgyú vigyorra húzza a száját.

Az öreg azonban félreüti a kezét, és rákiált:

- Vigyázz!

Na, nézzenek oda, nem is olyan habókos, mint elsőre látszik. Persze a kalapom azért nem fogom megemelni előtte. De hékás! Mi a fenét akar?! A retkes talpát emeli, hogy rám tiporjon, s közben kioktató hangon mondja a fiának:

- Hányszor monddam még, hogy jobban figyelj? Már magadtól is tudnod kéne, hogy ne nyúlj a gyilkos galócához...

Tim Shaw

Igen

Ott a Féreg a tudat mögött
Szájában ezernyi apró, éles fog lapul
Aláássa a lélek falait
S csak rág, rág, szakadatlanul

Igen

Démonok jönnek a repedésekből
Altatódalt zümmögnek fülembe halkán
Fekete tündérek özönlének
Onnan, ahol eddig árnyékokat láttam

Igen

Törött tükrök szilánkjai repülnek
Véresre sebzik hófehér arcom
S csak hull, hull az eső egyre
Bánatcseppek egy elhagyott parton

Igen

Holt lelkek egy halott vidéken
Bolyonganak s gomolyog a köd
Sikolt a kín üres agyamban
S fülemben sír, tüvölt a csönd

Igen

Ott a Féreg az ágy alatt
Árnyakból szó halott meséket
Ujjai régi félelmek után kutatnak
S találnak porcicák közt új és új regéket

Igen

Kócsa

Árnytáncosok

Éji órán, csillagfényben
Holdkorongnak sötétjében
Mélyen benn az árnyvilágban
Járják táncuk boldogságban

Barlamban gyenge bűgás
Cseppek zaja, vízcsobbanás
Lények szállnak hegyek alá
Díszítik a mélység falát

Kecses mozgás, ezer alak,
S a Hold fénye feljebb halad
A vadonnak sötét képét
Vetíti most, nagy színt épít

Árnytáncosok vidámságban
Világosság fogságában
Követik az ember léptét,
S falra festik annak képét.

Lord Faustus



Semmibe nyíló ódon kőboltív...

...Szeretem magam magán-detektívnek mondani. Billy Blue, a magánhekus... Jól hangzik, nem? He-he... Persze, az az igazság, hogy soha nem kaptam meg a szükséges iratokat, engedélyeket, meggyást... a priusom miatt. A haverokkal megünnepeltük a születésnapomat. Jó kis buli volt... csakhát a zsaruk szerint a narok, a pia, no meg az autólópás kicsit túlnő egy szokványos házibuli keretein... Ez még nem is lett volna olyan nagy zúr, ha nem a 18. születésnapomon történt volna... De hát azon történt, így a „bűntetett előélet” kitétel belekerült az aktámba. Agyó, engedély!

...Persze, ahogy mondani szokták a bölcsek, az álmokat nem szabad földadni, s ez azon bölcsességek egyike, melyeket jómagam is hasznosnak ítélem, tehát én sem adtam föl. Vállalkozó lettem, afféle bérszaru. Persze hivatalosan a „cégem”, mint olyan, nem létezik, de elég széles az ismeretségi köröm, így szinte mindig jön valami jó kis ügy. Az egyetlen probléma, hogy az, aki magán-detektívet akar fölbérelni, és engem választ, az nagy valószínűséggel maga is a törvény elől bujkáló, afféle „kétésem”...

A „megbízók” másik nagy csoportját a hóbortos, magukat „misztikusoknak” mondó egoisták képzik, kik meg vannak róla győződve, hogy Ők, és csakis Ők jöttek rá valami borzalmas igazságra, ám ahhoz, hogy annak a bizonyos igazságnak a végére járjanak, vagy valami bizonyítékot szerezzenek, túlságosan... „gyenge az idegzetük”, már ahogyan ezt Ők mondják. Szerintem viszont a legtöbben csak egyszerűen túlságosan berezelnek az utolsó pillanatban, s rettegni kezdenek tulajdon agyszüleményeiktől... Mert hogy én egy szavukat sem vettem komolyan a különféle összeesküvés-elméletről, UFO-invázióról, meg valami „Külső Univerzumok Démonairól” hablatyoló „megbízóknak”. Am az az igazság, hogy ezek a különös figurák, érdekes módon, szinte mindig készpénzzel és bőségesen fizettek, így hát saját jobb belátásom ellenére kénytelen voltam elfogadni őket, sőt bizonyos szempontból még tovább is képeztem magam. Városi levéltárakban, ódon könyvtárakban, meg egyéb, a nálamnál kevesebb összeköttetéssel rendelkező emberek számára elérhetetlenül titkos, magánkézben lévő, ősi könyvek gyűjteményében tanulgatva gyűjtöttem ismereteimet, s a hosszú évek alatt sikerült elérnem, hogy a legtöbb csodabogár ügyfelemlnél többet tudok az alkímiáról, poltergeistekről, parapszichológiáról, telekinézisről, a különféle mítoszokról, meg még az ég tudja, miről! Az idők folyamán megtapasztaltam, hogy e népség sokat ad a külsőségekre. Mikor egy komoly tekintetű férfi, talpig arany- meg ezüstsín csillagokkal borított fekete köpenyben meg csúcso süvegben arról mesélt, hogy Ő egy médium, s bizonyos időközönként megszállja testét a szépapa szelleme... hagyjuk. Szóval tapasztalataimat fölhasználva, az „irodámat” is úgy rendeztem be, hogy „ügyfeleimnek” nagyobb bizodalma legyen irántam. Kezde a különféle csillagképekkel, horoszkópokkal, égővi ábrákkal borított falak, aztán jó néhány olyan tárgy, mik az avítóság hangulatát sugározták magokból, például egy egész kollektív varázsvesszőkből és ingákból, mindenféle színben, anyagban, és méretben, aztán egy állítólag 1700-as évekből származó üveggömb, (legalábbis az őszeres ezt állította, mikor megvettem tőle pár dollárért... he-he). És még sorolhatnám. Aki belép e „szentély” falai közé, az egyszerre érezheti magát egy boszorkánykonyhában, múzeumban, vagy akár a fentebb említett őszeresnél... Érthető hát, hogy „hagyományos” megbízóim kezdtek elmaradozni. Am engem mindezt kárpótolt az a pénz, amit ezektől az elvakult ufológusoktól szedtem be munkáimért. S mivel az egészről SEMMIT nem hittem el, elmém épsége sem volt veszélyben. Egészen a legutóbbi megbízásomig ez így is volt. Eddig a munkám ennyiből állt; elmentem a megadott címre, egyedül, avagy többedmagammal, mármint a megbízómmal, s ott vagy találtunk valamit, vagy nem. Ha találtunk valami érdekeseget, szuper! Miszter Agamentnek volt mit beillesztenie az éppen aktuális óriult elméletébe! Ha nem, akkor sincs ok a pánikra, Billy Blue mindig megkapta a munkabérét...

Mondom, a legutolsó ügyig ez így is volt. Ha találtunk is valamit, az csak a megbízó szemében volt Valami. Pl.: egy furcsa alakú kavics, vagy Jézus arcképe a szezámagos zsömlén... meg hasonló baromságok. Fontosnak tartom kijelenteni, hogy soha, semmi, egyetlen pillanatra sem ingatta meg hitetlenségemet, mivel hogy világéletemben materialista gondolkodású voltam.

...A férfiban már a kezdet kezdetén is volt valami nyugtalanító. Nem igazán tudtam rájönni, mi az, ami rossz érzéseket ébresztett bennem, de azért megpróbáltam megragadni a dolgot.

Talán a ruházata. Szürke, halszállkás öltönyadrág, felöltővel, mellényvel, nyakkendővel, fekete bőrcipőben. Egyik megbízói rétegbe sem tudtam elsöre behelyezni, így azt sem tudtam, hogyan beszéljek, viselkedjek vele.

Aztán a hangja... Mikor megszólalt, rezgő mély bariton hagyta el torkát, mely hang a legtöbb embert a megbízhatóság, a meleg kényelem képzetársításra ösztönzi. Nekem se lett volna semmi problémám a dologgal, ha az illető úriember nem olyan átkozottul cingár... Mondhatni szinte hallottam csontjait zörögni ódivatú öltönye alatt. Bár az arcán nem volt semmi beteges, mégis az volt az ember benyomása, hogy túl sovány.

- Ön Billy Blue, a természetfeletti nyomozó?

Két dolog fordult meg ekkor a fejemben. Egyrészt, hogy helyben vagyunk, a figura a „hóbortos” kategóriába tartozik. Másrészt, hogy miért nem nekem jutott eszembe ez a „természetfeletti nyomozó” titulus? Az „imidznek” fejlődnie kell...

Már épp belekezdtem volna az ennek a típusnak fenntartott bevezető szövegbe, melyből nem hiányzott a szemforgatás, a szellemekkel társalgás, a több hangon megszólalás (gyermekkoromban híres hangutánzó voltam társaim közt), esetenként a heves szájhabzás (higgyék el, volt, akinek pont ez a rész volt a legimponánsabb), vagy épp a holdra vonítást.

Mondom, már éppen kezdtem volna kis magánszámomat, mikor egyetlen mozdulattal megállított.

- Én tudom, hogy ön egy csaló, uram. Nekem nem kell megjátszania magát. - Az a furcsa bariton!

Püff neki, ez hidegzuhanóként ért! Ezek szerint az ürge mégis a másik ügyfélkörbe tartozik! S mivel azok általában bizony nagyon sötét múlttal rendelkeznek, ezért ez itt csak egy dolgot akarhat: pénz! Minden bizonnyal zsarolni próbál! No de mivel? Azzal, hogy dilettáns vagyok, igazán nem fordulhat a zsarukhoz... már csak azért sem, mert ez nem igaz!

- Nem akarom önt zaklatni, uram. Zsarolni még kevésbé. Épp ellenkezőleg, feladatom van az ön számára!

A bariton nem változott, csupán az illető arca: mosolyogni próbált. Nem tehettem róla, de az a képtelen érzésem támadt, hogy arczimbat igen ritkán kényyszerülnek effajta mutatványra; sikerült túl sokáig tartaniuk ezt az állapotot.

Szóval megbízása van a számomra. Bár a beszélgetés kezdete meglehetősen rendhagyó volt, azért most mégis a lényegnél tartunk! De vajon miféle feladat teszi szükségessé azt, hogy rögtön az elején biztosít arról, miszerint csalónak tart? Talán az árat akarja lentebb tornászni? Ahhoz túlságosan jó módúnak tűnik...

- Biztosíthatom, uram, hogy nincs szándékomban kisebbiteni az Ön érdemeit. De ha nem haragszik, rögtön a tárgyra térnék, mert hogy nagyon szűkben vagyok az időmnek... Ön, mint üzletember, bizonyára megérti. A feladata a következő lenne. Van egy hely. A pontos címet ebben a borítékban találja. A megadott koordinátákon talál egy... épületet. Vagy inkább építményt. A megadott helyen várni fogja egy ember, ő mindenben a segítségére lesz. A feladat igen egyszerű; készítsen fotográfiákat arról a bizonyos... alakzatról. Ennyi az egész. A képeket haza hozza magával, én pedig egy hét múlva jelentkezem. A díjazása a szokásos ár háromszoros. Ja, és persze nem tesz fel kérdéseket. A feladata világos, és a felajánlott összeg is bőven kielégítő. Természetesen az utazását és az összes járulékos költségeit én fedezem. Az összeg felét

most adom át, a másikat a fotók átvétele után. Elvállalja?

Se köpni, se nyelni nem tudtam hirtelen. A feladat pofonegyszerű, a pénz mesés... Csak az a nyomasztó érzés múlna már, mi azóta kínoz, mióta belépett az ajtón ez a fickó!

- Hát persze, hogy vállalom!

- Nagyszerű, uram. Íme az összeg, amiben megállapodtunk, készpénzben, használt bankjegyekben. Ha jól tudom, ön így szokott üzletet kötni... Ha javasolhatom, holnap reggel induljon, hogy mihamarabb meglegyenek a fotográfiák. A viszontlátásra, uram! - Azzal kezét nyújtott, majd távozott.

És ekkor végre megértettem, mi okozta bennem a baljós előérzeteket. Nem a hangja, nem is a ruházata. Nem is az, hogy belépésekor nem láttam nála azt a diplomatatáskát, melyben átnyújtotta nekem eddigi életem legnagyobb honoráriumának felét. Még csak az sem, hogy bár odakint tombolt az augusztusi kánikula, a bal kezében mégis egy csillogó, fekete esernyőt tartott; olyasformát, mint ami a századelőn volt divatban, elefántcsont markolat, sárkányfejes faragással, ezüst hegygel a végén. Nem, ezek tulajdonképpen apró kis semmiségek. Más volt balsejtelmem oka. Az, mi racionális gondolkodásom ellenére pár pillanatra valósággal megrémített, nem más volt, mint egy egészen egyszerű felfedezés.

Felfedezés, miszerint egész idő alatt, míg irodámban tudhattam a különös úriembert, EGYETLEN HANGOT SEM ADTAM KI! Egész idő alatt csak látogatóm beszélt, még csak el sem köszöntem tőle!

...Sejthettem volna, hogy nem egy egyszerű kis kerékpártúráról van szó, de ezt azért mégis csak említene kellett volna az öregúrnak, kinek, jut eszembe, még a nevét sem tudom! A hely, mi úticélom volt, egy angliai kis falu, mondhatni Stonehenge tövében, alig néhány mérföldre tőle! S bár New York az egyik legmodernebb város manapság, azért a repülőút még onnan is jó néhány óráig tart!

Londonba való megérkezésemről nincs különösebb mondani valóm, mivelhogy semmi különleges nem történt. Leszámítva, hogy a reptéren alig találtam meg keveske poggyászatot... Tulajdonképpen nem is hagytam el igazából a repteret; érkezésem után másfél órával indult a következő gépem. Akkor még úgy gondoltam, hogy majd ha megszerzem a képeket, visszafelé jövet megállhatok „turistáskodni“... Elvégre mégiscsak ez az anyaország...!

...A következő megálló egy poros kis repülőtér volt, innen busszal utaztam tovább. Mikor aztán a megfelelő helyen leköszálódtam a járműről, majd láttam eltűnni a buszt a fák közt kanyargó úton, hirtelen rám tört valami furcsa magány. Azt gondoltam, mire erre a pontra érek, lágy békesség fogja uralni érzelmeimet, hiszen olyan tájon jártam, hol a ki tudja, milyen ősem is élt... Ám nyugalomnak még csak nyomát sem tapasztaltam magamon.

Persze a táj azért ettől függetlenül szépséges volt, s a new yorki hőség után kifejezetten felüdített hűvösével. Várakozásteljesen néztem hát szét a beigért kísérőm után.

És az nem is váratlan sokat magára; az egyik földúton egy kissé oda nem illő, négy kerék meghajtású terepjáró tűnt fel, egy ősz hajú, bajuszos-szakállas férfi irányítása alatt. Mondhatnám, hogy váratlanul jelent meg, mivel egészen megpillantásáig nem hallottam a hangját, de mivel épp VARTAM valakit, így ezt a szöfordulatot most inkább kihagynám... Különben is, valószínűleg egyszerűen csak nem tűnt fel.

Az öreg meglehetősen szótlannak bizonyult. Miután megállt mellettem, a kormány mögül felém bólintott, majd lendületes mozgással valósággal kipattant a sötétzöld járműből, keveske holmimat a hátsó ülésre dobta, s kinyitotta előttem az anyósülés felőli ajtót. Tekintetemől követve vissza ült a volán mögé, és várakozón nézett rám.

Néhány pillanattig csak néztem a nyitott ajtóra. Valami nem stimmel. Hallottam ugyan róla, hogy ezen a vidéken nagyon szofukar népek élnek, de ehhez én mindig valami ráérős nyugodtságot képzeltem, egyáltalán nem azt a fürgeséget, amit az öreg produkált. Végül persze kapcsoltam, s miközben bemutatkoztam, és

kezét nyújtottam az öregnek, beültem a járműbe. Az felém fordult, bólintott, mosolygott, aztán a gázra lépett. De nem fogadta el jobomat!

És van még valami, amit akkor még nem vettem komolyan, mint ahogy a váratlanul feltűnő járművet sem. A férfinak nem kellett elindítania a cuccot, egyszerűen csak a gázba taposott. Pedig abban biztos voltam, hogy amikor megállt mellettem, leállt a terepjáró motorja!

...Egyenesen a helyszínre vitt, útközben átadott egy megsárgult papirosú, lepecsételt levelet. Első benyomásom az volt e tárgyról, hogy nem lehet kevesebb, mint 150 éves! Aztán persze rögtön megállapítottam, hogy hamisítvány, mivelhogy nekem címezték!

Az öreg sürgető mozdulatainak hatására óvatosan kinyitottam a borítékot, és magamban nem győztem dicsérni azt a saját szakmájának mestere hamisítót, aki ezt a műremeket készítette, hisz még a pecsét is 100%-osan eredetinek tűnt...

Mint már mondtam, a levelet nekem címezték. A kézírás is meglehetősen régiesnek tűnt, de valamiért biztosan vettem, titkosatos megbízóm üzen valamit ilyen klisészerűen. Nem is tévedtem, a pár soros levél csupán arra utasított, hogy azt a bizonyos „objektumot“ nappal, majd éjjel, egészen pontosan éjfélkor fotózzam le. Persze, ez a mondanivaló régies üdvözlési, no meg udvariassági formulákba volt bugyolálva, és azt kell mondjam, egyre kevésbé tűnt hamisítványnak!

Végül persze úgy döntöttem, jelen pillanatban ez is csak egy a furcsaságok sorában, amiket majd csak később tudok igazán kielemezni. Ehelyett inkább a tájat kezdtem fürkészni, s egyáltalán, próbáltam úgy viselkedni, mint egy valódi turista.

...Ahogy telt az idő, az erdő egyre sűrűbb lett körülöttünk, s bár még csak a délután közepében járhattunk, egyre hűvösebb lett. Aztán egy helyen váratlanul véget ért az út, ám az öreg nem zavartatta magát, így hát én sem izgattam fel túlságosan magam. Ha gyalog kell tovább menni, hát gyalogolok! Ha az öreg kibírja, talán én is...

Miközben kísérőm kiszállt a járműből, s szótlannal elindult az egyik elvezető ösvényen, rájöttem, hogy fogalmam sincs, hová megyünk! Esetleg a szállásomra? Mivel már elég későre járt, nem tartottam valószínűnek, hogy még a mai nap folyamán sort keríthetek a fotózásra. Tehát valószínűleg van a közelben egy a környezetbe tökéletesen beillő kis angol falu, s majd onnan fogok másnap indulni.

Na de, ha mi most egy faluba megyünk, akkor hogy lehet, hogy nem tudunk továbbmenni a terepjáróval? Úgy értem, hogy-hogy nincs legalább valamilyen út, ami elvezet abba a bizonyos faluba?!

Kérdéseimre hamarosan megkaptam a válaszokat. Bár soha ne fogadtam volna el a hőbortos öregúr ajánlatát! Akkor még most is boldog tudatlanságban élhetnék, s nem volna veszélyben elmém épsége!

...Olyan 45 perces séta után egy kis tisztásra bukkantunk a fák között. E tisztás megközelítőleg 200 méter átmérőjű lehetett, és nagy megdöbbenésemre azt tapasztaltam, hogy rendszeresen nyírt, gondozott pázsit borítja! Ahogy körbejártam tekintetemet az erdő szélén, egyetlen másik, ide vezető ösvényt sem sikerült felfedeznem, a miénk pedig meglehetősen el volt vadulva már... de akkor ki gondolzza ezt a kis parkot?...

Ám az igazi érdekesség nem ez volt. A tisztás közepén egy romos kőboltív magasodott. Töményen sugározta az elmúlt korok hangulatát, s valami érthetetlen módon furcsa bizsergés fogott el, mintha csak magasfeszültségű vezeték közelében állnék.

Nem is kellett volna mondania az öregnek, úgy is tudtam, ez az az „objektum“, amit le kell fotózznom nappal és éjjel. Már épp kezdtem volna panaszkodni, hogy a fényviszonyok nem a legmegfelelőbbek, mikor két dolgot is konstataálnom kellett. Az egyik az volt, hogy a fentebb említett fényviszonyok szinte tökéletesek, a boltív pontosan kelet-nyugat irányban volt fölállítva, és emiatt, a megfelelő szögből nézve a boltív valósággal keretbe foglalhatja a napfelkeltét, valamint a naplementét!

A másik pedig nem más volt, minthogy szótlannal kísérőm megszólalt! Így szólt:



- Ez az a Kapu, melynek megörökítése céljából ideérkezett. Fotózza le most, napvilágnál, és pontosan éjfélkor. Holnap reggel magáért jövök. - Azzal már ment is! A sűrűből még visszaszólt, miszerint minden szükséges dolgot megtalálok a hátizsákban. Már épp utána kiáltottam volna, hogy miféle hátizsákról beszél, mikor megpillantottam az említett készséget a tisztás szélén. Mái nem értem, hogy került oda, mivelhogy nem emlékeztem rá, hogy az öreg bármit is hozott volna magával az autóból... Bár ez így ebben a formában nem igaz. Mostanában azért már kezdem sejteni...

Egyedül maradtam. Meglehetősen felháborítónak találtam ezt a fajta bánásmódot, de nem volt mit tennem. Persze megpróbálhattam volna az öreg után rohanni, ám erősen kételkedtem abban, hogy sikerült volna megváltoztatnom az elképzeléseit, ráadásul valószínűleg ő is csak utasításokat teljesít... Azon kívül abban sem voltam igazán biztos, hogy megtalálnám egyáltalán azt az ösvényt, amin idáig jöttünk, s mivel nem vagyok az a kimondott természetjáró fajta (New York-New York!), szinte biztos, hogy eltévednék.

Mindenesetre úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha elkészítem a fotográfiákat, amíg még megvannak azok az átkos fényviszonyok, a többit meg majd meglátjuk...

Benyúltam a táskámba a felszerelésemért, majd lassan a boltív felé indultam. Közben megfordult egy és más a fejemben, többek közt, hogy mit keresek én itt?... Amerikából idejönni azért, hogy néhány képet készítsék egy romos maradványról... mindent összevetve, ezt bármelyik helybéli elvégezhette volna! Valami nem stimmelt az ügy körül, de nem értettem, hogy mi. Aztán az egészről megfeledkeztem, mert valami teljesen lekötötte a figyelmemet.

Az a bizonyos fentebb említett elektromos bizsergés, ahogy közeledtem a boltívhez, egyre erősödött körülöttem. Nem tudtam hova tenni a dolgot, de valami megfoghatatlan, rossz érzés kezdett úrrá lenni rajtam. Valami volt abban az építményben, ami egyáltalán nem tetszett, s ahogy közeledtem hozzá, ez az érzés egyre erősödött.

...A boltív valóban nagyon réginek tűnt, építői szemmel láthatóan nem használtak habarcsot, sem másmilyen kötőanyagot. A köveket saját súlyuk tartotta össze. Moha és repkény nőtte be a „Kapot”, ahogy az öreg mondta, ez által is fokozva az ódon hangulatot. Csináltam egy-két fotót, megpróbálva minden oldalról megörökíteni. Rossz érzés ide vagy oda, ennyi pénzért akár tökéletes munkát is végezhetek!

Aztán váratlanul észrevettem valamit a levelek alatt. A mohos köveken valamiféle írás díszelgett, többféle, számomra ismeretlen nyelven. Át- meg átbogarásztam az alig két méter magas boltív minden oldalát, még az alsó ívét is, és azt tapasztaltam, hogy telis-tele van róva mindenféle alfabétummal! A legbiztosabb abban

voltam, hogy nem angol, francia, német, latin, no meg se nem japán, se nem héber a nyelvek egyike sem.

Váratlan elhatározásra jutottam; a hitelesebb megörökítés végett egy-két szál repkényt lebontottam a kövekről, s az írásokat is lefotóztam.

...Mire mindennel végeztem, alaposan le volt taposva a fű az iv körül, s a magammal hozott filmnek több, mint a fele el volt „kattintgatva”. Büszke voltam munkámra, de úgy gondoltam, ideje pihenni egy kicsit. A hátizsákban találtam egy hálósákot, pokrócot, zseblámpát, meg élelmet. Karórámat beállítottam, hogy fél tizenkettőkor ébresszen, majd az erdő szélén, a lehető legtávolabb a boltívól, leterítettem az egyik pokrócot, majd hátam az egyik göcsörtös tölgynek vetve, letelepedtem. Baljós előérzetem nem szűnt, s bár még ekkor sem hittem volna, hogy bármi természetfelettil kerülhetek itt kapcsolatba, azért ahogy lassan sötétedett, enyhe félelem lett úrrá rajtam. A fény halványulásával erősödtek az erdő hangjai, bár érdekes módon, a közelemben semminemű nesz nem hallatszott.

...Aztán egy újabb gondolat merült fel bennem. Nem tudtam magamban legyőzni az érzést, hogy valahonnan... ismerős a boltív! Mintha már láttam volna, vagy olvastam volna róla... Ami nem is tűnt lehetetlennek, tekintve, hogy igen tekintélyes mennyiségű tudástalant halmoztam fel magamban az évek során... Ám hiába törtem a fejem, nem tudtam a boltív nyomára bukkanni a memóriámban. Végül aztán, miután elfogyasztottam szegényes, kenyérből és sajtból álló vacsorámat, elnyomott a buzdóság.

...Emlékszem, óram kitaró pityegésére riadtam, és nyomban valami iszonyú félelem lett úrrá rajtam. Beletelt néhány másodpercbe, míg meggyőztem magam, hogy nem forgok semminemű életveszélyben, csupán valami szörnyűséges rémálom volt...

Az órára nézve megállapítottam, hogy az már legalább húsz perce folyamatosan jelez nekem, ám olyan mélyen alhattam, hogy nem ébredtem fel rá időben. Valószínűnek tűnt, hogy ez okozta rémálomat is, amiből azonban semmire nem emlékeztem.

Miután elhalgattattam a csuklóvekkert, döbbenten meredtem magam elé a tisztásra. Kísérteties látvány volt, annyi szent! A tisztás felett hatalmas telihold függött, kis híján nappali világosságba borítva a kőboltívet! A különböző nyelvű feliratok pedig szinte izzani látszottak; el nem tudtam képzelni, ez hogy lehet! Mindenesetre lenyűgözött, hogy ezek a régiek mi mindenre képesek voltak! Olyan anyaggal kezelni a köveket, hogy azok a holdfényben ragyogjanak... nem semmi! Mintha csak Tolkien mesés Középföldjéjére kerültem volna, ahol az ithildin-ből készült rúnákat csak holdfény mellett lehet elolvasni...

Mesés.

Váratlanul ért a felismerés, hogy talán nem lesz több alkalmam lefotózni a különös jelenséget, így gyorsan a gépemért nyúltam. Közben, mintegy véletlenül az órára néztem, még öt perc éjfélig.



Rajta hát! Miközben a gépet kattogtatva közeledtem a boltívhez, mintegy mellékesen feltűnt, mekkora a csend körülöttem. Nem csak hogy az állatok neszezését nem hallottam, de még a szél zúgását sem, pedig mióta ebben az erdőben vagyok, a szél egyetlen percig sem pihent. Ám most mégis teljes volt a világ némasága, mintha csak egy lezárt kriptá belsejében lettem volna!

Aztán ismételen föltűnt a furcsa bizsergés, ám most, ha lehet még nagyobb intenzitással, végül már valóságos fizikai rosszullet kapott el, hogy meg kellett állnom, míg összeszedem magam.

Aztán eljött az a perc, ami megváltoztatta életemet; az órák halk csipantással jelezte, éjfél van.

Valami megváltozott. Először nem tudtam meghatározni, mi. Aztán észrevettem. Az összes vadszóló, moha meg egyéb szennyvezetés eltűnt a boltívről, s most úgy állt előttem, mint legutóbb talán új korában állhatott, hibátlanul, s minden felirat tisztán ragyogott a Holdra!

En, bár valami eszelős félelem kezdett úrrá lenni rajtam, folyamatosan fényképeztem, mert éreztem, ez még nem a vége. Bár rohantam volna el akkor az ellenkező irányba, meg sem állva az első lakott településig... de nem tettem, így tanúja lettem addigi életem legborzalmasabb eseményének.

Az történt ugyanis, hogy a tisztásnak az a része, mit a kőboltívén keresztül láttam, hirtelen eltűnt a szemem elől! Döbbenetemben még a fényképezésről is megfeledkeztem, ahogy bámultam abba a végtelen feketeségbe, ahová most a szemeim előtti kapu nyílt. Éreztem, hogy valami felfoghatatlanul idegen és távoli hely jelent meg előttem; valami olyasmi, ami talán még a Térnek is ellentmond... s ez a feketeség szinte örvénylett szemeim előtt!

Nem tudom, mikor ejtettem el a gépet, csak azt tudom, menekülni akartam. Ám még a szememet sem tudtam levenni arról a MÁSIK helyről, s az a szemem előtt kezdett változni. Valahogy... a közepe kezdett tőlem távolodni... Mintha... egy örvénylő, mély kútba néztem volna!

Mindeközben a bizsergő rosszullet tovább erősödött bennem, ott lüktetett az agyamban, hogy szinte már gondolkodni is nehezemre esett, s ekkor meghallottam. Mintha valaki engem szólított volna... Mintha hívna...

...Váratlanul ott találtam magam, közvetlenül a boltív előtt, az olajosan csillogó, vonagló, forrongó, pokoli alagút bejáratában, és éreztem, hogy valami befelé húz! Nem emlékeztem, hogy mikor léptem ilyen közel a túlvilági átjáróhoz, csak azt tudtam, hogy ha nem találók ki nagyon gyorsan valamit, hát elvesztem! Ez volt életemben az első pillanat, mikor a lelkemet féltettem.

Valami egyszerre vonzott és taszított a sikos átjáróban. A félelem aztán szinte az eszemet vette, amint megláttam, hogy abból az olajos valamiből, amit eddig az alagút falának véltem, valami furcsa, amorf csápok kezdenek felém sarjadni, minden bizonnyal abból a célból, hogy magukkal rántsanak a Pokolba!

Minden erőmet összeszedtem, s megpróbáltam ellenállni a delejes erőnek. Arra már rájöttem, hogy visszafelé nem tudok elmenekülni, de talán, ha kikerülök az alagút látóteréből... Úgy éreztem, hogy itt nem egy egyszerű tárgyról van szó, hanem egy sötét, a végletekig gonosz szárnyúság az, mi valamilyen iszonyú cél érdekében egyszerűen fel akar falni!

És akkor meghallottam a hangot! Soha nem hallottam még ehhez foghatót, s ha Isten megsegít, soha többé nem is kényszerülök szembesülni e minden emberit tagadó ferfelemmel! Mintha ezer elkárhozott lélek sikoltása olvadt volna egy gigászi kakofóniába, zúgva, örvöngve! Úgy éreztem, e hang hatására lemállik a hús a csontomról, de még a csontjaim is porrá omlanak! Én mindeközben megpróbáltam félrehúzni irányíthatatlan testemet a boltív elől, ám végső örületemben megéreztem, hogy VALAMI a lábamra tekeredett! Minden maradék erőmet összeszedve rántottam magamon egyet... majd minden elsötétült. Az utolsó hang, mi eljutott szilánkokra hulló eszméletemhez, az annak a Hangnak a fertelmes nevetése volt...

...Mikor magamhoz tértem, egy repülőgépen ültem, s éppen leszálláshoz készültünk - New Yorkban! Az egész visszaút kitör-

lődött emlékezetemből; fogalmam sem volt, hogy kerültem vissza végül a civilizált világba. Rosszat sejtve kérdeztem meg a légikísérőn, hányadika van. A válasz megdöbbentett, kevés híján ismét eszméletvesztés lett a vége. Ha hinni lehet a hölgynek, és mint később kiderült, lehetett, több mint két hét telt el AZ óta az éjszaka óta!

...A reptéri vámvizsgálaton újabb meglepetés várt; az útveleből kiderült, hogy ez alatt a két hét alatt... jártam itthon! A vámos csak úgy rutinszerűen rákérdezett a dologra, én meg nyögtem neki valamit válaszként, aztán már ott sem voltam.

...Mire haza keveredtem, hullafáradt voltam, s csak arra vágytam, hogy egy jó kis fürdőt vegyek, és végre a saját ágyamban alhassak... De erre még egy kicsit várnom kellett. Otthonomba érve ugyanis újabb érdekességbe botlottam, ami nem más volt, mint egy jó vastag boríték, a dohányzó asztalka szélén! Mialatt nem voltam itthon, valaki behatolt ide, és itt hagyta ezt a kis... csomagot!

Bár éltem a gyanúperrel, hogy esetleg egy levélbomba az, ám a régies írás, no meg az ódon papír és pecsét izgalomba hozott. Minden bizonnyal titokzatos megbízóm üzent!

...A borítékban egy néhány soros üzenet, és egy köteg fénykép volt.

„Tisztelt Mr. Blue. A feladatot tökéletesen, példásan teljesítette, a fotók első osztályúak, a fakultatív feladat-kiegészítése pedig egyenesen zseniális. Nem csalódtam önben. A fotókat megkaptam, hálám jeléül küldök önnek néhány felvételt, mintegy emlékül. Ezekon kívül mellékelek még egy kulcsot, mely egy bizonyos csomagmegőrző szekrényt nyit. Ott megtalálja honoráriumának második felét, némileg kiegészítve, a „járulékos költségek” fedezése céljából. További jó munkát, barátom!

Majd még jelentkezem.”

Ennyi volt az üzenet, se több, se kevesebb. A borítékban valóban megtaláltam a kulcsot, ám most ez érdekelt a legkevésbé. Remegő kézzel vettem elő a képeket. Tudnom kellett, hogy nem csak képzeltem az egészet! Látnom kell a fotókat!

A fotográfiák első felével nem volt semmi baj, a nappali fényben ábrázolták a boltívet. Aztán jöttek az éjszakai fotók... ám ezeken a képeken csak magamat találtam, amint nagy bőszen fotózom a boltívet! Aztán, amint rettegve egyre közelebb kerülök hozzá... aztán csak az üres éjszaka. Aztán ismét egy nappali fotó, amin én, és egy rakás new yorki haverom(!), egy hatalmas ládával megerkezünk a boltív mellé. Aztán a ládából dinamitrudakat pakolunk elő. Aztán az összes robbanóanyagot a boltív alá telepítjük. Aztán behúzódnak a fák közé.

Aztán az egész ódon lószar az égbe száll!

...A kései óra ellenére sorra hívtam azokat a társaimat, kiket felismertem a fotókon, s egytől egyig mindegyikőjük megerősítette, hogy néhány nappal ezelőtt, az én kérésemre, Angliában jártunk, a részletek pedig, az én akkori utasításaimnak megfelelően, nem telefonféma.

A dologban a legszörnyűbb mégsem az volt, hogy semmiem nem emlékeztem. Nem is az, hogy aznap éjszaka volt még valaki rajtam az ódon kőboltívén.

Nem. A legszörnyűbb az volt, hogy az a valaki, ki a képeket készítette rólam, nem állhatott máshol, mint a boltív TÚLOLDALÁN!...

*Öröktől fogva ott áll a démonok készítette,
Semmibe nyíló, ódon kőboltív, mi a világokat
Köti össze egymással... és a Pokollal...*

*Abd al-Azrad
Demons-könyv
Anno Domini: 726.*

Anonymus Chynewa
Illusztráció: Jimmy Cartwright



Vérrel Szentelt Éjszaka

Néha egy-egy bőregér
Lelkembe nyugodni tér,
S ilyenkor a mennyezet
Más vérével szennyezett.
Éjjel, hogyha elragad,
Portyára indul a Vad,
S felkavaró szelleme
Élő zsákmányt ejtene.

Befogad az éjszaka,
Bajtársam a Hold maga,
Tőlem lény az éji szél
S minden lény, nékem zenél.
Hallom, amint zúg a vér
Sápadt teste rejtekén,
S engem e mézédés dal
Ágya rejtekébe csal.

S ott fekszik az áldozat!
Izzó vére éltet ad,
De megnyugvást nem - soha:
Túl édes az illata!
Félálomban értem el,
Jöttömre csak test felel.
Halvány bőre kéjt ígér:
Szebbet, mint a pusztá vér.

Belemélyeszttem magam,
Húsba rejtem szemfogam,
S a nedű, mely elborít
Újabb táncra bátorít.
Függök rajta esztelen,
Terheimtől meztelen,

S mivel loptam, adok hát:
Átnyújtom az Éjszakát!
Test a testtel összeér.
Enyém újra inni kér!
Együtt tesszük meg a kört,
S felfedezzünk a Gyönyört.
Testemben az ifjú vér
Sajátommal táncra kél,
Hogy testét e rettenet
Mámmal szentelje meg.

Átnyújtom a kínjaim:
Halhatatlan vágyaim,
S Benne ez a kéj-teher
Termékeny talajra lel.
S kihajt benn a Szenvedély!
Virágba borultan él.
És a gyümölcs, mit terem,
Új életet ad nekem.

Vonaglása felkavar,
Lelke a lelkembe mar.
Forrósága feltüzel,
S Élők útjára visz el.
Száguldunk az Éjen át,
S párnák között éljük át
- Ó, az élő, s én: a Holt -
Mindazt, ami tiltva volt.

Hegyostromló fergeteg
Módjára lovagol meg,
S két hófehér mell felett
Vámpír karmom ejt sebet.

Órákon át tart a kéj,
Szinte már csak alig él,
De egy földi Istennő
Hevével folytatja Ő.
Tagjaink mint kulcs és zár:
Minden egymásra talál!
Minden apró mozdulat
Kéjünknek ad nyílt utat.
Sokszáz évnnyi testi vágy
Súlyától sikolt az ágy,
Míg e valkúr-lelkű lány
Szerelmével rám talál.

Elérjük a Hegytetőt,
Magamhoz szorítom Őt,
S e megszentelt perc alatt
Oltom kínzó szomjamat.
Véget ért a lázadás,
Elmúlt a feltámadás.
Én is újra én vagyok:
Élő lelkű lét-halott.

Ajkam, mikor vértől ég,
Akkor sújt le rám a Lét,
S a hasadó Pirkadat
Két szemétől elragad.
Nem bánt, hiszen tudom jól:
Várhatom Őt bármikor,
Mert az éji nász során
Halott vért kortyolt a lány...

Spirit

Smaragdvidék

Rútul fonódnak össze indák, s tövises ágak
ölelik át kristálypalotám falát
Lápok ódon világa vár, göcsörtös fák
megfeszített figyelme vetül reám,
E díszes rémvilág, groteszk ingovány
Titkos szépségeket rejt talán,
Csak nézem, mily élet ez, némán,
váram ametisztalbakán...

Itt a mohás hegyek, nyálkás sziklák bércei
zengik ezredek bús himnuszát,
Rejtélyes mélységben, drága kis erecskék
gyémántos pompában csobognak örökké,
Bódító holdsugarak özönlének lefelé
Azúr egekből e smaragdvidék felé,
S én csak nézem, mily élet ez, némán,
Semmit sem vénül idősk szilaj folyamán.

Lord Faustus

A nagy zabálás

Anya és lánya, miután megrendelte a különleges édességet, leült egy asztalhoz, és várakozni kezdett. Az idősebb nő szemmel láthatóan zavarban volt, idegesen feszengett. Míg a fiatalabbik inkább izgatott volt, arcán örömteli várakozás feszültsége ült. Az anya suttogva néhány ideges szót szólt a lányhoz, az bátorítólag válaszolt, és nyugtatóan megérintette a másik nő kezét. Az zavarosan körülnézett, látszott az arcán, hogy valamitől tart. A lány félhangosan nyugtatgatta, valami olyasmit mondott:

- Nyugalom, én már máskor is voltam itt, semmi probléma sem lesz.

Amaz kissé lehiggadt, de a feszültség ott maradt az arcán: időnként elvörösödött, aztán elsápadt. Szemmel láthatóan a nyugtatási kísérlet közben a fiatalabb nőre is átragadt egy adag izgalom.

Mikor hozzák már?! Már lelki szemei előtt látta az ingyencsészt, összefutott a szájában a nyál. Bármelyik pillanatban hozhatják. Ebben a pillanatban a szemben lévő lengőajtó kinyílt, és egy felszolgáló lépett ki rajta, kezében két süteményes tállal. Az idősebb nő önkéntelenül felkiáltott, és mohón bámulta az extrém süteményeket. A felszolgáló lerakta eléjük a tálakat, jó étvágyat kívánt, és távozott. A két nő megbűvölve meredt a süteményekre, azok furcsán remegtek, mintha ki akarnának ugrani a tálból. Hirtelen a fiatalabb lány süteményének tejszínhabjából előbukkant egy furcsa alakú féreg. A lány lecsapott rá, a két uja közé csipentette, ajkai közé vette a tekergőző férget, és jóízűen ropogtatni kezdte. Az anyja közben egy késsel kettévágta a sajátját. Feltárult az egzotikus töltelék: az oszlófélben lévő, vonagló zombiizomból a tányérra esett egy kettévágott, hosszúkás fehér kukac tekergő fele. A két nő nekiesett a különleges édességnek, és jóízűen falni kezdte. A levegőben lógó feszültség felengedett, felszabadult, örömteli zabálás vette kezdetét...

Túri András

A Pestilence együttes 1-2 albuma

Szubjektív beszámoló egy kultikus zenei élményről

A Pestilence nevű zeng-e?, egy fontos kulturális tényező volt az életemben anno, a 90-es évek elején. A címben azért csak az első két lemezt adom meg, mert bár volt több is, reám a legmélyebb benyomást ez a kettő tette. Abban a millióban csakis a legerőteljesebb, legintenzívebb zenei anyagokat fogadtam be. Az egyik zászlóshajó kétségtelenül ez a muzsika volt. A legendás Holland négyes első produkciója, melynek a címe: Malleus Maleficarum számomra az örök dühös trash, death-es felhangokkal. A kettesen: Consuming impulse, az elsőhöz képest keményedik a muzsika. Míg a Malleuson van valamiféle felvezetés, a Consuming az első mp.-től kezdve mélyvíz. Végig hadarós, rongálás a stílus. Semmi intro, semmi nyitány, hanem azonnal ratatata. A korra melyben napvilágot láttak ezen albumok, ez egyáltalán nem jellemző. Éppen ellenkezőleg, pont a fordítottja a megfigyelhető trend. Bármelyik akkortájt feltűnt csapat ebben a műfajban egy kemény, zúzóos indítás után erodálódik, és lassan vagy gyorsan lágyulni kezd. Az akkori Metal Hammer-béli interjúkban általában azt nyilatkozzák erről, hogy a banda összetettebb, igényesebb zenét játszik, fejlődik. Nem tudom, mások hogyan, de én erről kisé másként vélekedek. Azt gondolom, hogy a többség az első, max második lemez okán szerette meg a bandákat. Persze az, hogy a zenekar tagjai megtanulnak a hangszeren játszani, nem kellene feltétlenül jelentse azt, hogy a zenéjük hallgathatatlan művészkedéssé válik. Az azonban tény, hogy a zene őseje, lendülete fokozatosan eltűnik. Nem kivétel ez alól a Pestilence sem, noha ők a Consuming-on, szemben a trenddel, keményednek. Persze aztán őket is eléri a hullám. Erre a hígulásra a kedvenc példám a Kreator. A Pleasure to kill c. lemezük markáns trash metal, amely igazi göröngyös zene. Ez később sárrá válik. A Pestilence együttes 1-es lemezével úgy találkoztam, hogy Bocskay Csaba megvette mű-soros kazettán, B.P.-en. Ez közvetlenül a CD korszak előtt volt. Ekkor a zenék terjedését nem az internet, hanem a műsoros kazetták másolási sebessége határozta meg, ami rendszerint valós idejű volt. Ez volt azonban az az időszak, amikor a fénykorukat élték az olyan ikerkazettás magnók, melyekben volt speed dubbing funkció. Nos én a Csabától vettem át az első két Pestilence albumot egy 90 perces TDK kazettára. Hamar a kedvenceimmé váltak és legfontosabb vigaszaimmá. Akkoriban 3 műszakban dolgoztam. A délutános és éjszakai műszakok perspektívatlanságát csak az érti, aki már próbálta. Ebben a millióban, a hajnali fél 3-as mutató állásnál, a Pestilence zenéje ízletes, erőt adó kultúrshiget volt. Nem voltam álmos! Jókedvű voltam! Természetesen akkori-ban még nem léteztek mp3 lejátszók. Walkmanen hallgattam oda-vissza a 90-est. Hazafelé tekerve a hajnali háztetők felett csak az én fülemben dörömbölt a Consuming üvegtörő, asztallaphasogató világvége robaja. Ha az igen tisztelt olvasó azt kéri tőlem, ugyan soroljak már fel pár kedvenc Pestilence dalt, nyugodt lélekkel azt felelhetem: az első kettő full! Persze azért akad legkedvesebb, íme:

A Malleusról:

Osculum Infame
Systematic Instruction
Extreme Unction

A Consumingről:

Dehydrated
The Trauma
Echoes of Death
Chronic Infection
Deify Thy Master

De ez csak hirtelen kurtán-furcsán kiragadott egyveleg. Mint már jeleztem, a Pestilence első két lemeze totál a kedvencem.

A Malleus utolsó előtti témája nekem mindig introszerű, el tudnám képzelni a lemez elején is. Persze ez mégis így optimális, a végén. Miután a csapat sikeresen megtúrászta a hallójáratokat, hirtelen egy karcos gitártéma simogatja az ember idegrendszerét. Ez megvallom, annyira tetszik, hogy külön is szoktam hallgatni. Ez a motívum a Consuming lemezen is megvan. Ennek az anyagnak a hangzása az elsőhöz képest lepukkantabb, roncsolóbb. A vokál is grind-death-esebb, mintha egy nagy adag fagyit evett volna Martin van Drunen a felvétel előtt. A nyivákolásra hallgatott műsoros kazettáknak leáldozott, beköszöntött a CD-kor. Nekem csak a Consuming-et sikerült az első körben megvenni, súlyos ezekért. A Malleus csak álom maradt egészen az empéhárom forradalomig. Végezetül egy figyelmeztetés: mind a két lemez ritmikailag életellenes, ezért csak egészségeseknek és elszánt metalosoknak ajánlott a folyamatos hallgatásuk. Az élmény maradandó kulturális sokk. Könnyű függésbe kerülni.

Track lista, Malleus maleficarum:

Malleus Maleficarum/
Antropomorphia - 4:12
Parricide - 3:47
Subordinate to the
Domination - 4:17
Extreme Unction - 1:29
Commandments - 5:17
Chemo Therapy - 4:48
Bacterial Surgery - 5:04
Cycle of Existence - 3:17
Osculum Infame - 1:52
Systematic Instruction - 4:08



Track lista, Consuming Impulse:

Dehydrated - 3:08
The Process of
Suffocation - 2:41
Suspended Animation - 3:28
The Trauma - 3:20
Chronic Infection - 3:57
Out of the Body - 4:39
Echoes of Death - 4:16
Deify Thy Master - 4:53
Proliferous Souls - 2:08
Reduced to Ashes - 4:53



Túri András
Képek: Internet



A múzsa és a baseballütő

(Folytatás a 3. oldalról.)

T. A.: Nincs módszerem, cetliket gyártok. Hihetetlen sok cetlim van, cetligyűjteményeim vannak, és nincs bevált módszerem, mert a történet lélegzetelállító koncepciója egycsapásra megvan, nagyjából. Ehhez még később kisebb, újabb koncepciók épülnek, amittől kiegészül az ötlet, látom magam előtt, de ezt csak részletekben írom meg. Van hogy a közepét, az elejét, a végét, dirib-darabokat belőle, amit aztán, összeillesztek és összeírok. De igazából nincs módszerem, ahogy esik, úgy puffan. Ugyanis az egészet – megint mondom – az ihlet határozza meg. Tehát nincs kialakult iparostevékenységem, iparos technikám arra, hogy hogyan kell írni. Fogalmam sincs. Nem tudok írni, csak ihletem van. Ennyi.

LF: Mondjad, hogy elég régóta írsz. Érzékelsz-e fejlődést, tekintve a kezdeti műveidet és a mostani műveidet?

T. A.: Persze, valamilyen fejlődést érzékelek. Az idő előrehaladtával bővült egy kicsit a szókincsem, bővült egy kicsit az, hogy milyen fordulatokat használok. Vannak bevett fordulataim nekem is, tehát bizonyos sablonjaim nekem is kialakultak, mint a nagy íróknak. Vannak sablonjaim a szövegben is, és fordulatokban is, amiket alkalmazok, még akkor is, ha nem tudok róla. Utólag veszem észre, hogy „ez a kettes számú sablonom”. Van ilyen, de a fejlődés az... hogy mondjam? Én már negyven éves vagyok, innentől kezdve már hanyatlom. Negyven éves korára az ember fejlődése befejeződik. Innentől kezdve nem hiszem, hogy fejlődni fogok – persze nyitott vagyok minden dologra – olyan értelemben, hogy szellemileg tovább vihetem a dolgokat, a meglévő csapásokon, vagy újakat is törhetek, de a kifejezőmódom nem sokat fog – szerintem – változni. Persze ez csak most itt, perpillanat, ebben a milióban egy szubjektív véleményem. Jöhet egy olyan zseniális mű, amit eddig nem ismertem és elolvasok, és akkor az átfórmál néhány dolgot bennem. Ez előfordulhat, de jelen pillanatban arra vagyok beállva, hogy a stílusom kiforrott. Elindultam egy óvodai történetmeséléstől oda, hogy megírtam a Bombaüzletet, aminek a stílusa én vagyok, ez az egyik legjobb, amit csináltam. Az 100% én vagyok, meg egy 10% ott Lem, tegyük hozzá, mert amikor leírom a Nattotarrok és a galaxis viszonyát, az Stanislaw Lem. Tehát van valamilyen fejlődés, de hogy a jövőben lesz-e azt nem tudom megmondani.

LF: Mennyit olvasol más íróktól?

T. A.: Amihez hozzájutok, meg ami tetszik. Ebben nagyon nyitott vagyok. Ha a kezembe akad egy jó könyv és ráérzek, hogy ez jó, teljesen mindegy, hogy az szépirodalom, SF, Fantasy, Horror, útleírás, nekem mindegy. Multkor megvettem Pálffy-nak a 222 szó az illemről című könyvét, és nagyon jó! Kedvvel olvastam. Egyébként például én az illemkönyveket szeretem olvasni. Nem érdekel az illem, de az illemkönyvek az egyik kedvenc műfajom. Szeretem elolvasgatni, hogy ezt így kellene csinálni.

LF: Tanácsolsz-e valamit a Lidércfényes íróközösségnek, vagy egyes íróknak a saját tapasztalataidból okulva? Van-e esetleg valami általános, összefoglaló gondolatod, ami tanácsként szolgálhat akár a kezdő íróknak, vagy a már nem annyira kezdőknek?

T. A.: Most így negyven évesen azt tudom tanácsolni mindenképpen, hogy mindenki az ihlet szirénhangjára figyeljen. Ez az én tapasztalatom, persze ez szubjektív. Ezt tudom tanácsként átadni, az ihlet szirénhangja, vagy baseballütője. Az nagyon fontos. És amikor van ihlet, ha csak lehet azonnal, de mindenképpen minél hamarabb lejegyezni. Lejegyezni, megragadni képekben.

Természetesen ahhoz, hogy írni tudjál, sajnálatos módon olvasni is kell. Ugyanis a nagy semmire nem tudunk elindulni, kedves kezdők, tehát először mindenképpen olvasni kell. Be kell iratkozni egy könyvtárba, ha nincs otthon könyvtár, és kölcsönözni sokat, és olvasni, nekilátni. Szünetek vannak iskolákban, míg tanulsz, vagy munkahelyen, otthon este. És akkor nekilátni, és olvasni minél többet. Nem csak SF-et és Fantasyt, sajnos meg kell próbálkozni a szépirodalommal is, hogy szókincsed is legyen. Ezt tudom tanácsolni, az ihlet, olvasni kell.

Jó megnézni egy filmet is, a film – mondjuk egy jó westernfilm, vagy egy jó SF – adhat jó képeket, amiből kiindulhatsz, de az kevés. Tehát ha van egy jó képed, ami zajlik előtted, pörög, hogy szakvakban meg tud fogni, ahhoz kell bizonyos szókincs, műveltség(féle). Mindenképpen kell az, hogy valamilyen háttérbázisod legyen, amit elolvastál, valamennyi mennyiségű könyv, írott szöveg. Kell, hogy legyen élményanyagod, amit felhasználva, amivel sáfarkodva azokat a képeket amik pörögnek benned megfogod. Olvasni kell, olvasni kell, olvasni kell. És figyelni az ihlet közeledő baseballütőjére.

LF: Köszönjük szépen az interjút!

T. A.: Köszönöm a lehetőséget.

Diablo – a vér szava

Richard A. Knaak eredeti hangulatú műve, a Diablo 1, 2001-ben jelent meg. Már maga a cím is rendhagyó, hiszen megszokhattuk már mind az irodalomban, mind a filmiparban, hogy az első epizódokat még NEM szokás számozni. Am a Diablo sok szempontból szakít a hagyományokkal. A legfontosabb dolog, legalábbis olvasatlanul, hogy egy számítógépes játék regénye, s ezzel majdhogynem egyedivé lépett elő a fantasy irodalomban. Mert bár születtek már olyan művek, melyek valamilyen formában feldolgoznak egy már létező történetet, s ilyen formán még az sem különleges, hogy egy játék hangulatához kötődnek, ám ilyen eredeti módon, ilyen felejtethetetlen stílusban még talán senkinek nem sikerült megragadnia egy PC-s játék hangulatát.

A főhős, bizonyos Norrec Vizharan, a legkevésbé sem az a mindennapi fantasy hős. Egy közönséges sárrabló, veterán zsoldos katonára, ki két régi fegyvertársával rója a világot immár évek óta. Am egy szerencsétlenül alakuló „dungeon-rablás” során egyszerűen kivégzi két hűséges társát, csak hogy megszerezhesse magának a legendás Vörös Hadúr páncélját.

Persze ez így ebben a formában nem igaz. A szörnyűséges gazzetre a páncél veszi rá, gyakorlatilag átvéve felette az irányítást. Igen, mivel, mint kiderül, a páncél hatalmas erejű varázslatokkal van „felturbóztatva”, s egyelőre abszolúte ismeretlen a célja. Mert-hogy céljai is vannak!

A történet több szálon fut, s segítségével mélyebb bepillantást nyerhetünk ennek a világnak a működésébe, felépítésébe, mint amilyen mélyen Norec valaha is szándékozott bepillantani... Feltűnik többek közt egy szellemidéző, egy több száz éve halottnak hitt varázsló, egy bátor hajóskapitány, egy démonvezér, egy démoni hadsereg, és nem utolsósorban két viszonylag jólelkű élőhalt...

Érdekességként még annyit, hogy a címszereplő Diablo egyszer sem szerepel a műben, sőt még a neve sincs kiejtve egészen a legutolsó oldalig, s még ott is csak a feléig jut el Xaxaz.

Mindent összevetve, aki rászánja magát, hogy elolvassa a 333 oldalas regényt, az bizvást számíthat egy eredeti, lebilincselő regényre. Am a lelkesebb olvasóközönséget nem kell biztatni, hiszen ismerős lehet az író neve néhány korábbi mű kapcsán: A tűzokádó sárkány, Huma legendája (Dragonlance), A sárkány napja (Warcraft), Jégszárny, Szürke herceg.

Persze, mondhatjátok, hogy elfogult vagyok. De kit érdekel?! Nekem tetszik!

Anonymus Chynewa

